

LETO XXI

MAREC, 1972

ŠTEVILKA 3

MISLI

MISLI

(Thoughts)

MESEČNIK ZA VERSKO
IN KULTURNO ŽIVLJENJE
SLOVENCEV
V AVSTRALIJI

*

USTANOVLJEN LETA 1952

*

Izdajajo slovenski frančiskani

*

Urejuje in upravlja
Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.
19 A'Beckett Street, KEW,
Victoria, 3101. Tel.: 86 7787

*

Naslov: MISLI
P.O. Box 197, Kew, Vic., 3101

*

Letna naročnina \$3.00
(izven Avstralije \$4.00)
se plačuje vnaprej

*

Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpisa
uredništvo ne sprejema

*

Tiska: Polyprint Pty. Ltd.,
7a Railway Place, Richmond,
Victoria, 3121

Iz naše uprave

Nisem še dosti doma v tem poslu, a ko pregledujem računsko knjigo naročnikov, me je skoraj malo strah. Mnogi so dolžni za lansko leto in še čez, za letos pa kar še večina. Sicer pisma z naročnino počasi prihajajo, pa bi le zaprosil, da bi naročniki malo pohiteli. Listu boste prihranili dosti skrbi, če bi naročnino redno plačevali vnaprej.

S prenosom "Misli" v Melbourne se je tisk občutno podražil. Vendar za enkrat ne bom skušal reševati finančnih skrbi s tem, da bi zvišal naročnino. Ostala bo ista kot doslej — TRI DOLARJE. Toplo pa priporočam naročnikom DAR ZA SKLAD, ki bo — kot je verjetno tudi doslej — reševal naraščajoče stroške tiska. Mnogi ste to že zdaj razumeli in hvaležen Vam bom, če boste Tiskovni sklad "Misli" podprli tudi v bodoče. Če bo nujno, bom moral zmanjšati število strani, vendar tega ne bi rad storil, saj je domačega branja vedno premalo. Nujno pa bom moral ustaviti list tistim bralcem, ki se že drugo leto ne zmenijo za poravnavo naročnine.

Še en način je ohraniti mesečnik pri življenju brez zvišanja naročnine: DVIGNITI ŠTEVILO NAROČNIKOV. Naj bi bila to naša letošnja akcija, pri kateri naj po možnosti sodeluje vsak, ki so mu "Misli" pri srcu. Prijatelje in znance imate, ki morda celo sleherni mesec berete VAŠO številko. Prava beseda o pravem času, pa bi prišlo novo ime med naročnike. Če bi vsak deseti izmed Vas uspel vsaj z enim novim naročnikom, bi bilo pri našem listu že manj skrbi. Bi poskusili? Boste Vam daj srečo! — Urednik in upravitelj.

*

Vse naročnike prosim, naj pošiljajo uredništvu "Misli" novice in slike iz življenja slovenskih naselbin. Mnogo dogodkov gre mimo nas, ker nihče ne poroča.

UREDNIK

NAROČI IN BERI!

Iz Argentine je končno dospel ZBORNIK in nas — kot še nikoli doslej — ni razočaral. Večina je bogata in bo zadovoljila vsakega izseljenca-inteligenta. Cena knjige je štiri dolarje.

V zalogi imamo še tudi nekaj Zbornikov prejšnjih let, kdor želi z njimi obogatiti svojo knjižnico, so mu na razpolago po tri dolarje.

CELOVŠKE MOHORJEVE KNJIGE so še na razpolago in jih dobite pri vseh slovenskih duhovnikih. Cena zbirke štirih lepih knjig je štiri dolarje brez poštnina.

Pri upravi "Misli" lahko dobite tudi druge slovenske knjige. Nekaj jih tu priporočamo:

SKORAJ PETDESET LET V MISIJONIH — Spomini slovenske misijonarke m. Ksaverije Pirc z mnogimi slikami. Cena dva dolarja.

FRIDERIK BARAGA — misijonarjev življenjepisa, spisala Jaklič-Solar. Cena en dolar.

ROJSTVO, ZENITEV IN SMRT LUDVIKA KAV-

ŠKA — zanimivo povest je spisal v Argentini Marijan Marolt. Cena tri dolarje.

DOMAČI ZDRAVNIK (Knajp) — Cena en dolar in pol.

SPOMINI MLADOSTI — Stare in nove pesmi je zbrala Gizella Hozian. Cena en dolar.

HUDA PRAVDA — povest iz dni slovenske revolucije spisal Lojze Iljija. Cena tri (vezana knjiga štiri) dolarja.

MEDITACIJE — Pesniška zbirka Franca Sodjca. Cena en dolar.

ZA BOGOM VREDNA NAJVEČJE ČASTI — Krasna knjiga o Baragovem češčenju Matere božje. Spisal dr. Filip Zakelj. Cena dva dolarja.

Priporočamo tudi angleško knjigo (žepna izdaja) SHEPHERD OF THE WILDERNESS. Življenjepisa povest o Frideriku Baragu je napisal Amerikanec Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstralskemu prijatelju. Cena en dolar.

PAVEL JE STAVIL VSE NA ENO KARTO

NE MISLIM TRDITI, da je sveti Pavel igral karte, da je torej kvartal. Morda je, še pred svojim spreobrnjenjem, ali pa celo pozneje, če je prilika nanesla zaradi razvedrila ali prijateljske družbe. Seveda nam o tem sveto pismo ničesar ne poroča, zaman bi listali po njem. Sicer pa naj kar takoj povem, da naslov tega članka nima ničesar opraviti z igranjem kart.

Tak naslov je ta članek dobil zato, ker nam hoče povedati, kako silno veliko je sveti apostol Pavel tvegati z neko svojo besedo, o kateri bo kmalu govor. In kdor veliko tvega, radi rečemo o njem, da "stavi vse na eno samo karto" — prav kakor stori včasih kvartopirec. Če zadene prav, je vse dobro. Če ne zadene, lahko vse izgubi.

Nekaj podobnega je napravil sveti Pavel, ko je v svojem pismu Korinčanom zapisal naslednje besede:

"... Če ni vstajenja mrtvih, tudi Kristus ni vstal. Če pa ni vstal, potem je prazno naše oznanjevanje, prazna tudi vaša vera. Očitno je pa tudi, da smo lažnive priče božje, ker smo pričali zoper Boga, da je obudil Kristusa, ki ga ni obudil, če seveda mrtvi ne vstajajo. Zakaj če mrtvi ne vstajajo, tudi Kristus ni vstal; ako pa Kristus ni vstal, je prazna vaša vera, še ste v grehah. Torej so izgubljeni tudi tisti, ki so v Kristusu zaspali..." (1 Kor 15, 13—18).

Tako je pisal Pavel v Korint, ker je bilo tam nekaj zapeljanih kristjanov, ki so začeli dvomiti o vstajenju mrtvih.

Gotovo ga je novica o dvomih nekaterih kristjanov zelo zbolela. Saj je bil svoj čas sam med njimi in jim sam razlagal krščanski nauk na dolgo in široko. Vse mogoče dokaze jim je takrat nudil tudi za resnico Kristusovega vstajenja in našega. Gotovo so se morali še spominjati tistih njegovih prepričljivih besedi. In vendar so omagali ter se dali zapeljati krivim učiteljem...

Zdaj bi bilo treba ves nauk o resničnem vstajenju Kristusovem od kraja začeti. Če bi Pavel mogel brž skočiti v Korint — takrat je bil namreč v Efezu — bi bil tako najbrž tudi storil. Toda ni mogel kar na hitro spremeniti svoje načrte in se odpraviti na pot, zato je sklenil, da bo svojim korintskim ovčicam pisal. Namesto da bi ves pouk o vstajenju ponovil od začetka do konca, je pa napravil nekaj drugega. V kratkih besedah je hotel pokazati Korinčanom, kako nespameten je vendar njihov dvom. Saj če bi bilo res, da je Kristus ostal v grobu in v njem strohnjel — potem je ves apostolski trud in z njim vse krščanstvo nič drugega kot velik nesmisel. Vstajenje Kristusovo je vogelni kamen nauka, ki jim ga je oznanjal.

Videti je, da so tisti zapeljani Korinčani drugače krščanstvo radi imeli. Vse drugo so mislili ohraniti iz krščanskega nauka, tudi kristjani so hoteli še ostati, samo vera v vstajenje se jim je zdela nekam pretežka in pregloboka. Naj bi sveti Pavel to izpustil ali vsaj malo omilil, pa bi bilo vse dobro. Nič več se ne bi pritoževali...

Apostol pa je vedel, da ravno na vstajenju Kristu-
sovem vse krščanstvo stoji ali pa — pade. Zato se
ni prav nič obotavljal, ampak je v vsej avtoriteti,
brez ozira na zamero, napisal one krepke besede: Če
Kristus ni vstal, je vse skupaj prazno! Če iz svojih
pridig izpustimo oznanjevanje resnice vstajenja, rajši
vse skupaj pustimo — in krščanstva naj bo konec!

To je tista Pavlova — ena sama karta. Celó vsak
brezverec mora priznati, da je Pavel z njo veliko
tvegá. Naj bi se zgodilo, da bi kdo nastopil in do-
kazal, da Kristus v resnici ni vstal. Takrat je bilo
komaj morda 25 let po Jezusovi smrti, torej je bila,
po človeško govórnó, še precejšnja prilika, da bi se
zmota izkazala, če bi seveda res bila v veri v vsta-
jenje kakšna zmota. Toda Pavel je v trdem prepričanju
vedel, kaj je oznanjal in na kateri temeljni resnici
mere edino graditi Kristusov nauk.

Brez te resnice krščanstvo res ne bi imelo nobene
podlage, niti za začetek niti za obstanek. Zato se mo-

ramo čuditi tistim modernim modrijanom, ki hočejo
Kristusovo vstajenje razložiti kot pomoto ali pre-
varo. Pri vsem tem pa vseeno priznajo, da ima kršča-
nstvo svoje zasluge za svet in da bi bilo škoda kršča-
nstvo svoje kulture, če bi izginila s površja zemlje. Sveti
Pavel bi danes tudi vsem takim povedal: Če Kristus
ni vstal, je nauk Njegove Cerkve prazen. Torej prazno
tudi priznanje krščanstvu, ki je potemtakem največja
gcljufija vseh časov človeške zgodovine. Potem lahko
samo prenehamo z oznanjevanjem blagovesti in pre-
pustimo svet življenju brez smisla in umiranju brez
cilja . . .

Sveti Pavel je že vedel, zakaj je postavil VSE na
to edino karto. Tudi mi vemo. Velikonočni čas v
Cerkvi nas spet živo spominja na božji nauk križa in
trpljenja, greba in vstajenja. Samo v tem dobi naš
življenje svoj namen in pomen. S Cerkvijo kot odre-
šeno božje ljudstvo hvaležno vzklikamo iz dna ver-
nega srca: **Kristus je vstal, aleluja!** C. Š.

VELIKA NOČ V DOMOVINI

*NAJ BI VELIKONOČNA SKRIVNOST NAPOLNILA SRCA NAROČNIKOV,
BRALCEV, SODELAVCEV IN PRIJATELJEV NAŠEGA MESEČNIKA Z
NOTRANJO RADOSTJO IN JIM PRINESLA OBILICO BAŽJEGA MIRU!*

"M I S L I"

ZAČETI SEM MORAL ...

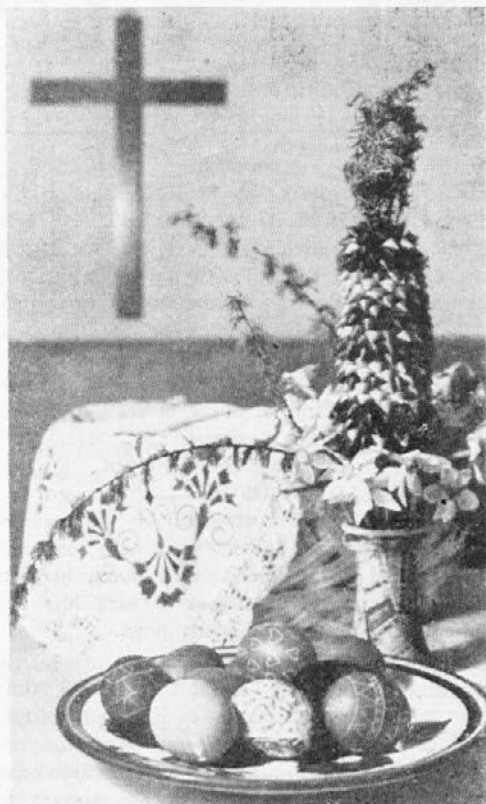
Z mešanimi in nič kaj prijetnimi občutki sem sprejel uredništvo naših dragih "MISLI". Dolgo sem se branil in otepal bremena in uspelo mi je, dokler je šlo samo za urednikova častljiva leta. Končno me je bolezen urednika p. Bernarda prisilila ugrizniti tudi v to kislno jabolko. Vse življenje se mi godi tako — prav od takrat, ko me je še ne petletnega fantina oče vrgel v vodo in rekel: "Zdaj pa plavaj! Fant, ki ne zna plavati, ni vreden počenega groša . . ." Takrat sem si z neokretnim mahanjem sam pomagal do brega — in se nikdar več bal vode.

Sicer ne smem trditi, da sem v urejevanju lista novinec: bo že kar petič, da me mečejo v uredniško vodo. Vselej sem srečno zaplaval in bom menda tudi zdaj. A po več kot petnajstih letih se te vode vseeno malo bojim. Ljubezni do pisanja in urejevanja mi ne manjka, s časom sem pa vsa leta v Avstraliji salamensko sprt. Tako se mi zdi, da bo poleg dnevnega dela urejevanje našega mesečnika moj "nočni ših". Zato pa še bolj upam in pričakujem, da bo okrog mene nekaj reševalcev, pripravljenih na prijateljsko pomoč. Med njimi v prvi vrsti dolgoletni bivši urednik "Misli" sam — saj si ne morem predstavljati, da bi poleg uredništva oddal tudi pero. Preveč čedno mu teče. Da bi le še zdravje služilo, pa mi bo p. Bernard gotovo v izdatno pomoč.

Moram reči, da sem delo zaslužnega p. Bernarda vsa ta leta resnično občudoval. Naš mesečnik je dvignil do zavidljive višine. Lepo je znal združiti v njem božje in človeške misli, povezoval poljudne, potrebne in koristne članke, dodajal važne svetovne in domače novice, vmes pa poskrbel tudi za šalo, da bralcev ni bilo dolgčas. Polemike se je rad izognil — kadar se je kot urednik ni mogel ter je čutil dolžnost braniti pravico in resnico, tedaj pa je v obrambo udaril pravično in z dokazi. Držal se je krščanskih načel, ki jih zlasti danes mnogi posamezniki in tudi listi menjavajo po vetru, pa so vendar tako nujni del našega značaja. Trst, ki ga veter maje, p. Bernard nikdar ni bil in isti značaj je dal svojim "Mislim" — "Zamera gor, zamera dol," kot je včasih dejal prav po domače. Brez dvoma je to najlepša plat vsakega lista, ki ve, čemu prihaja med ljudi in kaj je njegova naloga.

Potrudil se bom, da se s spremembo imena urednika v tem naš mesečnik ne bo spremenil. P. Bernardu pa hvala za vse, kar sem se v teh dolgih letih pri njem naučil. V imenu bralcev in zvestih naročnikov tudi topla zahvala za dolgoletne trude, ki so nam list v dveh desetletjih ohranili in priljubili.

P. BAZILIJ VALENTIN, novi urednik

VELIKONOČNA MOLITEV

O VSTALI KRIST, življenja večnega Glasnik,
čuj našega rodu proseči vzklik:
Ti, ki na polju bilko slaherno živiš,
za drobno ptico po očetovsko skrbiš
in šibki trst v skalovju milostno rediš —
še nas v življenju časnem čuj, hrani,
sramotnega potujčenja nas brani!
Ti čuj našo pesem, govorico
očetov naših, slavnih mož glasnico,
ohrani v naših srcih drag spomin
na vaško lipo, na dehteči rožmarin.
Dodeli omahljivcem vero živo,
mladini naši dušo sprejemljivo,
vsem srcem pa lubezen neugasljivo!
Ah, naša pot je težka, polna zmot —
na lepšo nas popelji Ti, Gospod!
Naj Tvoje slavno, radostno vstajenje
poživlja vero v narodno življenje!

IVAN ZORMAN

V LETU PRIPRAVE

P. BAZILIJ

Smo v letu priprave na MEDNARODNI EVHARISTIČNI KONGRES, ki bo v Melbournu v februarju 1972. Duhovna obnova, ki naj obseže vse župnije in njihove člane, je v teku. Postali naj bi boljši, resnično "božje ljudstvo", ki mu je vera vsakdanje življenje.

V to letošnjo duhovno obnovo kar lepo soupada tudi naša avstralska postna akcija "Project Compassion", saj mora biti naša dejanska vera — vera dejani ljubezni. Vsi ljudje smo si bratje in sestre, brez razlike barve kože, vere, jezika, razmer . . . Da, po božji volji naj bi nam bili najbližji ravno tisti, ki so v največjih potrebah. Da je teh revežev po svetu še zelo veliko, ni nikaka skrivnost. Medtem ko imamo mi vsega dovolj, druge dnevno v tisočih umirajo od lakote. Medtem ko je v eni deželi doma blagostanje, so na svetu nerazvite dežele, ki se brez tuje pomoči zlepa ne bodo spravile na lastne noge.

Bo kar držalo kot je povedal Kristus, da je namreč "bogatinu težko priti v nebesa". Malo je resnično bogatih, ki bi se zavedali svoje odgovornosti do revežev, četudi so — hvala Bogu — častne izjeme. A to dejstvo prav nič ne zmanjša božje zapovedi ljubezni, ki veže VSE, tudi tiste, ki nimajo ravno milijonov. Resnica je, da je največ dobrega na svetu nastalo in še nastaja ravno s pomočjo takih, ki sami nimajo preveč. Prav v tej žrtvi ljubezen do bližnjega najbolj zablesti in ima pred Bogom največ vrednosti.

Avstralski katoličani so na klic svojih škofov pred sedmimi leti (1965) začeli postno akcijo "Project Compassion", ki naj bi pomagala bednim deželam pri korenini. Z zbranimi darovi naj bi bil deželam storjen prvi korak, da si potem pomagajo same. Obenem pa je katoliškim družinam, ki jemljejo to akcijo resno, samopremagovanje brez dvoma v duhovno rast. Saj tu ne gre za dar, ki ga daš mimogrede iz žepa in to morda niti ne čutiš. Tu gre za žrtev odpovedi v gotovi stvari, naj že bo to količina sladkorja v kavi, morda število cigaret, gotova najljubša poslastica, morda obisk filmske predstave, nepotrebni pogovor po telefonu . . . Predvelikonočni post ima šest tednov in ta čas skupnih naporov družine pomeni veliko tako za družino samo kot za našo akcijo pomoči bližnjemu. Zmanjšati cigarete na četrtino ali celo polovico zlahka pomeni osem ali deset dolarjev prihrankov; en večer brez obiska kinopredstave ali kluba more dati družinskemu šparovčku naše akcije pet do deset dolarjev; odpoved sladkorčkom, čokoladi ali sladoledu zlahka prinese dolar ali dva iz žepov otrok . . . V tem je izpolnjen osebni namen akcije, za katero je že ime izbrano tako, da prikaže njeno bistvo: "Compassion"

— sotrpeti, okusiti malo tistega, kar ob našem bližnjem gostanju trpe drugi po širnem svetu . . .

Od tega prostovoljno naloženega "sotrpljenja" pritrhanjeni denar znese včasih v družinskem šparovčku akcije kar neverjetno in nepričakovano vsoto dolarjev. Ob njej se šele zavemo, koliko trošimo kar mimo grede in grez misli, koliko si lahko privoščimo, čemer mnogi po svetu ne upajo niti sanjati . . .

Na ta način so avstralski katoličani v zadnjih sedmih letih nabrali nič manj kot **nad dva milijona in pol dolarjev**. Neverjetno visoka vsota, ki se ji gotovo čudiš. Če pa boš malo premislil, boš verjetno rekel, da je to le kapljica v morje svetovne žalostnih bednih. Res je tako, a tudi s to "kapljico" smo nudili nujno pomoč najpotrebnejšim v nepričakovanih nesrečah in pomagali smo graditi po nerazvitih deželah nekaj, kar bo ostalo, kar bo rastle iz malega semena v mogočno drevo in deželo nujno dvignilo do razvoja na boljše.

Kar pogledjmo, kam je bil ta denar sedmih let postnih žrtev naložen! Razdeljen je bil po **nerazvitih deželah**

za njih poljedelski razvoj (namakanje zemlje, izboljšanje pašnikov, razvoj živinoreje, preskrba s semeni in umetnim gnojem),

za vzgojo domačih izvežbanih poklicev (mizarjev, zidarjev, mehanikov, tehnikov vseh vrst, bolniških strežnic, učiteljev . . .),

za industrijo malega obsega (žag, tkalnic in pletilnic, livarn, pekarn, ribje industrije),

za zdravniško službo (nabavo avto-klinik, ustanavljanje centrov za matere in otroke, pomoč pri razvoju pravilne prehrane in vzgoje),

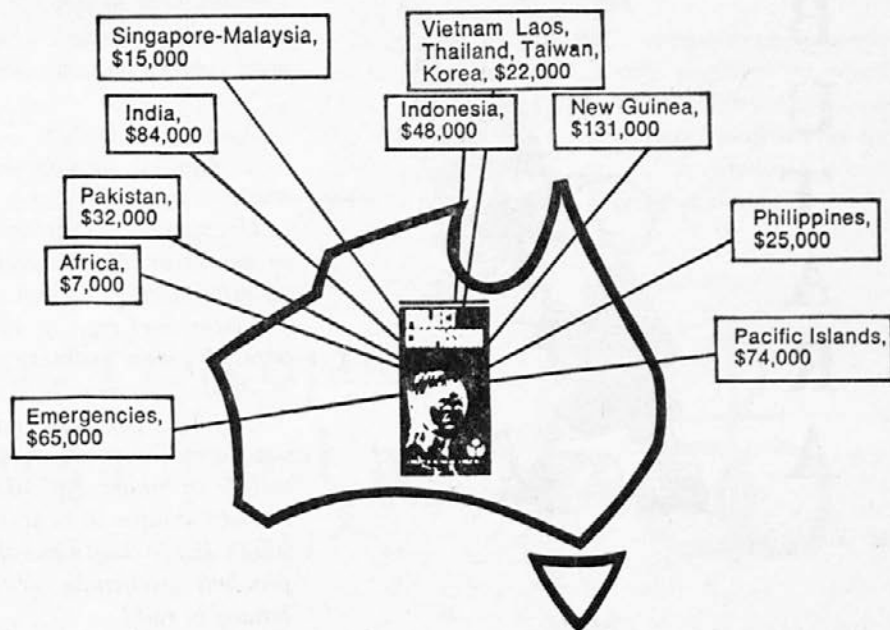
za vzgojo domačih voditeljev (voditelji zadržani vseh vrst, vzgojo odraslih, razvoj družbenega življenja).

in končno **za nujno pomoč v nepričakovanih katastrofah velikega obsega** (za žrtve potresov, poplavi, orkanov in vojne).

V lanskem letu je postna akcija po Avstraliji nabrala več kot kdaj koli prej — lep znak, da je v mnogih katoliških družinah postala akcija že postna tradicija in v njej brez dvoma najdejo svoj duhovni napredek. Visoka nabrana vsota **nad pol milijona dolarjev** (\$543.000) je — kot prejšnje nabirke — romala na razne dele sveta in gotovo že rodi prve sadove. Ponazorilna slika kaže, katerim deželam smo lani pomagali in koliko so prejele. Zanimivo je tudi drugo ponazorilo, ki zgovorno kaže, kako je bil sleherni podarjeni dolar lanske akcije uporabljen. Zdaj veš, kam je šel lani tvoj dar, če si pri akciji

"RESNIČNO,
POVEM VAM:
KAR STE STORILI
KATEREMU IZMED
TEH MOJIH
NAJMANJSIH
BRATOV,
STE MENI
STORILI."

(Mt 24,40)

sodeloval. S sodelovanjem si doprinesel svoje za lajšanje svetovnih problemov in si položil svojo opeko za lepšo bodočnost sveta in sožitje med narodi. "Zrno do zrna — pogača, kamen na kamen — palača", ta naš stari pregovor tudi tukaj kaže svojo resničnost. Obenem pa si s svojim darom, če mu je bil priložen pravi namen — položil tudi opeko za svojo lastno posvetitev, saj so te postne žrtve gotovo približale Bogu.

Kako lepo se sklada naša postna akcija s Kristusovimi besedami, ki so obenem geslo melbournskega mednarodnega evharističnega kongresa: "Ljubite se med seboj, kakor sem vas ljubil" (Jan 15, 12). Zato le vključimo "Project Compassion 1972" v svojo letošnjo duhovno obnovo. Še več: raztegnili naj bi to akcijo odpovedi, ki je obenem tako izdatna pomoč najboljše, preko velikonočnih praznikov prav do kongresa. Nič nam ne bo škodilo, če raste v nas zavest odgovornosti za potrebe bratov in sestra po svetu, obenem pa se v nas pogloblja duh odpovedi in žrtve. V tem dobi naše potovanje, naše romanje po

tem svetu smisel in polnost, saj se vedno bolj vraščamo v Kristusa. On naj bo resnično "naše življenje", da bo enkrat tudi "naše vstajenje". Aleluja!

Sleheri dolar lanske nabirke "Project Compassion" je odbor uporabil takole:

1. V pomoč projektom za boljšo proizvodnjo hrane — 30 centov.
2. Za vzgojo domačih poklicnih delavcev — 15 centov.
3. Za izboljšanje zdravniških in higienskih naprav — 9 centov.
4. Za izboljšanje tržnega in prometnega sistema — 8 centov.
5. V pomoč industriji malega obsega — 8 centov.
6. Za razvoj vzgoje domačih voditeljev — 12 centov.
7. Za nujno pomoč v nepričakovanih nesrečah velikega obsega — 11 centov.
8. Za administrativne in transportne stroške akcije — 7 centov.

B U T A R A

M. Simončič

KRIŽ JE Z OTROCI, a božji blagoslov prihaja z njimi v hišo, pravi slovenski pregovor. Trije so, res pravi paglavci. Maksi in Tedi sta si bratca, po velikosti in po letih pa je srednja Marija, ki ju vsestransko podpira v njuni živahnosti. Že vse popoldne so na vrtu: za grmovjem tičijo in nekaj tuhtajo. Da mora biti med njimi nekaj važnega in resnega, ni nikakega dvoma, kajti živahno mahajo z rokami sem in tja ter izmenjavajo svoja mnenja.

Cvetni teden je. Vlažno, precej hladno in čmerikavo vreme se prihuljeno plazi iz kota v kot in ponuja svojo dolgočasnost. Vse mi že prese-da, saj še sonce pase svojo lenobo in le od časa do časa pokuka izza temnih oblakov, ki prav gotovo ne prinašajo bogve kaj dobrega. Vrana sedi na plotu in se dere kot bi še ona hotela izsiliti lepše vreme. Ptiči posedajo po električnem vodu in se jim niti peti ne ljubi. Nobenega pravega življenja ni, vse je tako čudno moreče in dušeče.

Na vse pretege zdeham in gledam nekam v nedogled. Vsemogoči spomini se mi pojajo po glavi, daleč v mladost segajo, v norost brezskrbnih dni me vodiš misli. Iz omotičnih spominov me nenadoma predrami ropotanje štirikolesnega vozička in glasno prerekanje naših treh paglavcev. Vsa lepota sanjivosti obstoji v

trenutku pred menoj kot zoster, ki loči nekaj, kot je za vselej minilo. Prestrašen odskočim izpred vozička in samo gledam kaj vse to pomeni.

oOo

Spomin na ta dogodek mi še danes pričara smeh na usta.

Umazani, razkuštrani, popraskani in blatni so se takrat ustavili pred menoj. Voziček je bil do vrha naložen z vsem mogočim zelenjem.

Nisem imel časa za vprašanja in jezo. Njihova nepričakovana prošnja: "Cvetno butaro bi radi!" je umirila vso nevoljo v srcu.

Glej jih, paglavce, na tujem rojene! Z ženo sva jim nedavno pripovedovala o slovenski cvetni nedelji in butari. Na sliki sva jim kazala to našo domačo butaro in očke so jim žarele v sto vprašanjih kaj in kako in zakaj. Tu je zdaj uspeh in problem izseljenske družine obenem: "Cvetno butaro bi radi! . . ."

Žena ni bila nič manj presenečena kot jaz. Po je kot mati z veseljem prevzela skrb. S skupnimi močmi je bila cvetna butara v nekaj urah delo gotova.

Z užitkom sem prvič v tujini gledal to našo slovensko butaro. Ah, povem vam, bila je res lepa. Kot zdravo kmečko dekle v narodni noši se mi je zdela, močna in ponosna. Pomaranče in jabolka so visela na njej, kot bi bil tam že od nekdaj njihov prostor. Barvani oblanci so bili podobni bogato okrašeni naglavni ruti. Lističi so se nabrano tiščali drug drugega, kot bi se bali, da se premislimo in jih odstranimo. Veter je zavel, da se je nevarno zamajala sem in tja. Kot nebo-gljeno dete, ki se še ne zaveda, da je rojeno in vendar komaj čaka, da bo shodilo in šlo svojo pot v življenje.

Sama sreča je sijala iz otroških obrazkov. Vzdignili so jo, a zaradi prevelike teže se je zopet zamejala. Kakor bi hotela smukniti iz šibkih otroških rok in sama skočiti okrog, da se pobaha: Poglejte me, kako sem lepa. Prijeli so jo še trdneje in šli kakor v cvetni procesiji z njo po vrtu.

Na obisk so prihajali številni sosednji otroci. Butara jih je čudovito privabljala. Odprtih ust so strmeli v to neznano čudo, v našo butaro, slovensko butaro v tujem svetu. Vsak bi jo rad za nekaj časa nosil, skriti pa ni mogel želje, da bi rad svojo in bi se z njo bahal po ulici . . .

Prišla je cvetna nedelja. Otroci so ponosni vstopili v cerkev in nesli svojo butaro pred oltar. Skozi raznobarna okna je posijalo sonce, ki je dalo butari nešteto prekrasnih barv. Takrat je postala še lepša, naravnost čudovita. Kot kraljica se je ozirala po skromnem zelenju, ki so ga drugi otroci in odrasli verniki držali v rokah.

oOo

Skoro sem pozabil na to cvetno nedeljo — da-leč je že za nami. Moji trije paglavci mi segajo že do rame in čez. Pri svojih šolskih knjigah tičijo tale trenutek, ko sem našel pod streho butaro, vso osušeno in prazno, zaprašeno in pozabljeno. Vzbudila mi je prijetne spomine . . .

Doktor Trstenjak bo tega vesel (kdo drug pa ne)

SEVEDA MISLIM TU na tistega Trstenjaka, ki mu je ime Anton in imam pred seboj njegovo knjigo MED LJUDMI. Marsikomu med naročniki MISLI ni treba tega Trstenjaka šele predstavljati. Najmanj prejemnikom najnovejših mohorskih knjig iz CELOVCA. Med njimi je tu zgoraj omenjena knjiga.

Morda je kdo od vas že kaj bral to knjigo, morda jo še bo. Tu želim posebej opozoriti na odstavek, ki ga je najti na strani 39 pod debelim naslovom: FANT IN DEKLE. Takole berem:

Prečudno je, da imamo za vsako službo in vsak poklic posebne šole in izpite, ki so neizogiben pogoj, da dobimo dostop do posameznih oblik življenja in dela, le za življenjski poklic, ki veže vse življenje, ki odloča o vsej prihodnosti, sreči ali nesreči dveh ali še več ljudi v družini ali celo mnogih rodov — pa ni ne tečajev ne izpitov.

Na vsako igro se morajo igralci s številnimi vajami pripravljati, samo za življenje v zakonu ni priprav, le v zakonsko življenje stopajo mladi ljudje brez izkušenj, docela nepripravljeni. Vsa priprava je prepuščena zgolj njim samim in njihovi osebnosti.

Dr. Trstenjak skuša v svoji knjigi na naslednjih straneh to pomanjkljivost kolikor mogoče nadomestiti. Treba je brati in razmišljati. Toda pričujoči člankar prepušča ta opravke bralcem samim. Nekaj drugega se mu zdi v tej zvezi zanimivo, vsaj za doktorja Trstenjaka razveseljivo.

Sydneyski CATHOLIC WEEKLY poroča iz škofije Rochester v državi New York. V Ameriki —

seveda ne samo v Ameriki — vedno bolj silijo v zakonski stan mladostniki, fantje pod 21. letom, dekleta pod 18.. Tudi katoličani niso dosti boljši. Sicer se mladi v takih letih po državni postavi ne smejo poročiti brez dovoljenja staršev, toda "nekako" se to dovoljenje po navadi dobi.

Za take mladostne pare — če sta katoličana — je zdaj škof v Rochestru ustanovil dosti trdo "šolo in izpite", da se izrazimo po Trstenjakovo. Vsem župnikom v škofiji je dal naslednja navodila:

1. S posebno vprašalno polo pred seboj je treba zaslišati oba zakonska kandidata, fanta posebej, dekle posebej. Vprašanja skušajo dognati, koliko se mlada človeka zavedata resnosti zakonskega stanu. Ali imata kaj smisla za naloge in odgovornosti, ki bi si jih naložila s poroko? Ko je vprašalna pola izpolnjena, mora kar najbolj jasno izkazovati mnenje mladega para o zakonskem poklicu.

2. Nato mora župnik zaslišati starše fanta in dekleta. Kako gledajo na sinove in hčérine načrte, da bi se poročila? Ali svobodno dajejo dovoljenje, ki brez njega ne more biti poroke? Ali mislijo, da sta mlada res zrela za zakonski stan in poklic? — Uspeh ali neuspeh pogovora mora župnik spet vsaj na kratko zapisati.

3. Če se župniku zdi, da je eden ali drug od kandidatov za dober zakon nezrel in je njegov značaj v čem pomanjkljiv, mora poslati enega ali oba v škofijski "Družinski center" v preiskavo. Tam ju bodo zaslišali psihiater, psiholog in socialni delavec. Napisali bodo svoje mnenje vsaj o enem, če že ne o obeh.

4. Nato mora župnik poskrbeti, da bosta fant in dekle dobila vsak zase ali skupno temeljit predzakonski pouk, ki ga oskrbi škofijski "Družinski center". Kako dolgo ta pouk traja, zavisi od okoliščin.

5. Ta točka zahteva, da zdaj župnik napiše svoje osebno mnenje o fantu in dekletu, ki si ga je nabral med temi preiskavami. Odgovori naj zlasti na vprašanje: Ali se mu zdi verjetno, da sta človeka zmožna skleniti zakon, ki bo zares trajen in trden?

6. Končno mora župnik vse spise poslati škofu, da presodi, če naj se poroka dovoli ali ne. Zadnjo besedo ima torej škof, ne župnik ali kdo drug. To

se pravi, če hoče mladi par prejeti ZAKRAMENT sv. zakona, ne le skleniti neko čisto posvetno "poroko".

Tako "ščelo" in take "izpite" je vpeljal škof v škofiji Rochester, država New York. Če bodo katoliški mladi pari še in še posnemali zaletelosti nekaterih toliških mladostnikov, ne more biti dvoma, da bodo tudi druge škofije segle po podobnih odločbah.

Kot rečeno: Dr. Anton Trstenjak, ki najbrž že ve o vsem tem, je brez dvoma zelo vesel. Njegova misel o "šoli" in "izpiti" je vsaj deloma že dejstvo.

Ampak: ubogi župnik . . .

P.B.A.

OBISK

RODNE GRUDE

"Kaj veš, da so Slaki med nami? . . ." je šlo zadnje tedne od ust do ust po širni Avstraliji. Malo je naših izseljencev, ki bi jih ne zajela in razveselila novica o njihovem prihodu. Novoustanovljena Zveza slovenskih društev v Avstraliji s sedežem v Canberri je po svojih članih sprejela in nosila breme organizacije številnih nastopov in hvaležni smo ji za to podjetnost. Prišel pa je med nas ansambel Lojzeta Slaka pod okriljem Slovenske izseljenske matice. Matica je porabila to ugodno priliko za svoj prvi javni stik z našo avstralsko izseljensko skupino. Tako željna je bila priti med nas, da je bila voljna sprejeti celo finančno breme v slučaju, če vstopnina k prireditvam "Slakov" ne bi pokrila vseh stroškov. Res

me zanima, če bodo stroški za celotno skupino pokriti. Če sem prav poučen in če smem biti odkrit, saj smo v svobodni demokratični deželi, se mi zdi skoraj krivično, da nas delegacija Matice — kar štiričlanska — obiskuje na račun "Slakov". Njeni potni stroški bi morali biti kriti iz državnih virov, če je Matici kot državni ustanovi res toliko na tem, da nas po petindvajsetih letih skušajo najti. Tako bi bilo verjetno manj skrbi pri Zvezi naših društev in tudi "Slaki" bi bili brez dvoma s tem obiskom finančno na boljšem. Izgleda pa, da drugače sploh ni bilo mogoče in bi brez teh pogojev "Slakov" v Avstraliji ne srečali.

Vsekakor, naši fantje so nas obiskali: trije z glasbili, petero z glasovi slavčkov in prijazna Jana

Osojnikova s svojo šaljivo živahnostjo. Vsi skupaj so nam prinesli košček domovine: toplo domačo besedo, domače melodije in domačo pesem. V marsikaterem očesu, zlasti starejših izseljencev, se je zasvetila solza in ta pove več kot vse moje besede. Vsi člani ansambla so bili tako domači in naravni, da je bil celo pogovor z njimi pravi užitek — kot bi jih slučajno srečal sredi slovenske vasi. V Melbournu so prišli tudi k slovenski maši in se takoj pririnili na kor pevskega zboru v pomoč. Doma pojejo v cerkvi, drugod na svojih turnejah prav tako, zakaj bi v Avstraliji delali izjemo, so rekli. Ko so se s kora oglasili tudi sami — dve Marijini pesmi so zapeli — je vsa cerkev utihnila v zbranem poslušanju. Hvala Vam, fantje! P. Bazilij je po Vašem obisku naše-ga verskega centra dejal, da je malokateremu go-

stu s takim veseljem priredil kosilo v Baragovem domu kot ga je Vam. Brez dvoma ste zaslužili.

Tako smo se tisočem poslušavcev in ljubiteljev "Slakov" v domovini in po svetu pridružili tudi avstralski Slovenci, pa tudi mnogim našim avstralskim prijateljem je ansambel kar hitro prirastel k srcu. Italiji, Avstriji, Nemčiji, Nizozemski, Franciji, Združenim državam Amerike in Kanadi, kjer so "Slaki" doslej nastopali izven domovine, se je zdaj pridružila še Avstralija. Upam, da bo njih pestra skupina odhajala od nas z najlepšimi spomini na Deželo pod Južnim križem.

Tudi mi ne bomo zlepa pozabili tega obiska rodne grude.

Melbournski Janez

Nekaj števil^v iz Slovenije

Po podatkih iz zadnjega ljudskega štetja, ki je bilo lani, je v Sloveniji okrog 6000 naselij, kar predstavlja eno petino cele države. Poleg teh naselij, to je krajev z uradnim imenom in svojo numeracijo, pa je še 3000 zaselkov, manjših vasi kot sestavnih delov naselij.

Slovenija je razdeljena na 60 občin, mest pa je le 59. Zato je deset občin brez mestnega naselja: Cerknica, Dravograd, Sv. Lenart, Logatec, Mozirje, Radlje ob Dravi, Ribnica, Šentjur pri Celju, Šmarje pri Jelšah in Trebnje.

Ima pa zato pet občin po dve mesti: Krško, Laško, Radovljica, Tolmin in Velenje. Sedež občine je v mestih, le pri občini Grosuplje je razlika; Grosuplje ni mesto, a na ozemlju občine je mestno naselje Višnja gora. Poseben položaj je v Ljubljani: razdeljena je na pet mestnih občin, a le Ljubljana-Center je čisto mestno naselje, ostale imajo tudi vaška naselja.

Deset krajev ima več kot 10.000 prebivalcev, med njimi je devet mest in Šentvid, ki ni mestno naselje. Ljubljana kot mestno naselje ima 175.530 prebivalcev, z okoliškimi 46 vasi pa šteje 212.000 prebivalcev.

Drugo mesto je Maribor, ki se bliža številu 100.000, ima po popisu 97.167 prebivalcev, z okoliškimi naselji

pa 115.000. Tretje mesto je Celje, sledi Kranj; vsa ostala mesta imajo manj kot 20.000 prebivalcev, pet mest ima celo manj kot 2000 ljudi, Višnja gora in Kostanjevica pa jih niti po 600 ne premoreta.

Med vojno je bilo precej manjših vasi porušenih in jih niso obnovili, ampak so jih črtali iz spiska naselij. Kljub temu je v Sloveniji na spisku še 28 naselij, ki so brez prebivalcev, 22 od teh jih je na Kočevskem. Poleg teh je še 87 vasi, v katerih živi po manj kot 10 (deset) prebivalcev. Dolenja žaga na Kočevskem in Lisec v trebanjski občini imata po enega prebivalca, šest naselij ima po dva, šest po tri in dvanajst po štiri prebivalce.

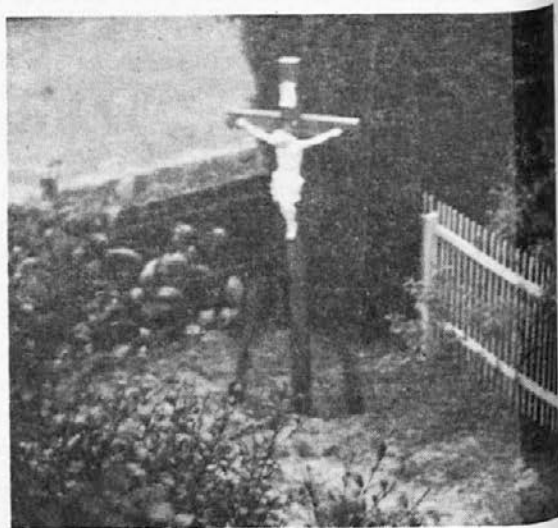
Od zadnjega popisa iz leta 1961 do lanskega štetja se je mestno prebivalstvo povečalo za 124.184 oseb, prebivalstvo vseh krajev pa za 9.381. Te številke jasno kažejo, kako velik je beg z dežele v mesta, ko ni več skoro nikogar, ki bi se hotel ukvarjati s kmetijo.

Sedaj so komunistični oblastniki sami v skrbeh, kajti zemljo je treba obdelovati, sama ne bo dala hrane. Prej so zvabljali kmečko mladino v tovarne, sedaj pa iščejo načina za poživitev veselja do dela na kmetiji.

P. BAZILIJ SPET TIPKA

22. februarja 1972.

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Na vrtičku Baragovega doma

● P. Bernard se mi je ob predaji uredništva "Misli" škodoželjno smejal in končno povedal vzrok smehu: — "Zdaj boš pa sebe čakal na tipkarijo . . ." Šmentana tipkarija! Menda sem res p. uredniku z njo delal sive lase ali pa plešo — vsaj upam, da mu tistih čirov ni tipkarija povzročila. Vedno je bila melbournska pisarija zadnja, ki jo je čakal in hodil na pošto gledat, kdaj bo priromala v Sydney.

Ne verjamem, da se bom poboljšal — razlika bo samo v tem, da bom sebe jezil namesto p. Bernarda. Na to pa res nisem pomislil vse dokler me ni p. Bernard spomnil.

Samo da mi on ne bo zdaj vračal milo za drago in svoje prispevke pošiljal zadnji trenutek. Slovesno mi je obljubil, da peresa ne bo odložil, kdaj bo pošiljal članke uredništvu, to sva pa pozabila dati v pogodbo . . . Vsekakor mu želim skorajšnje okrevanje in vrnitev k pisalni mizi. Bralci "Misli" bi njegove klene članke težko pogrešali.

● Med počitnicami smo imeli v Baragovem domu precej obiskov slovenskih družin iz drugih držav, ki so se na potovanju ustavile v Melbournu ter hotele videti tudi naše versko središče. Vsi rojaki so vedno gostoljubno sprejeti in radi jim pokažemo vse, kar je pri nas zanimivega in ogleda vrednega. Tudi k sestram v Slomškov dom jih popeljemo, da vidijo še ta del našega centra, četudi je par minut oddaljen.

Vsekakor smo obiskov veseli. Znak so nam, da Slovenec tudi v tujini rad obiše domačo cerkveno ter si osebno ogleda o čemer je bral v "Mislih".

● V januarju smo cementirali prostor okrog cerkve, za kar se imamo zahvaliti Purgarjevemu Francu. Zdaj nas čaka prostor za cerkvijo, da ga izravnamo in prekrijemo z asfaltom: to bo igrišče za fante hostela ter prostor za parkiranje avtomobilov

obenem. — V dvorani pod cerkvijo smo pa tudi napravili korak naprej: po treh dneh dela je pod položen, le za primerne zračnike ob steni se še nismo odločili. V kratkem bo uglajen in naložen ter res lepa pridobitev dvorani. Za pod se moram zahvaliti našim prostovoljcem-tesarjem: Antonu Brnetu, Ivanu Sestanu, Petru Voriču, Alojzu Kerecu, Jožetu Turku, Cirihu Čamplju, bratom Hermanu in Ruditu Jaksetiču ter Alojzu in Ivanu Rutarju. V imenu naše skupnosti iskren Bog plačaj!

● V okviru naše duhovne obnove kot priprave na evharistični kongres sva s p. Stankom začela maševati po slovenskih domovih. Družina se s hišnimi prijatelji, morda sorodniki in slovenskimi sosedi zbere okrog mize, na kateri eden od naju opravi sveto daritev. Kot prava družina prvih kristjanov in Jezus med nami. Da bi si le pridobili tudi delček njihovega duha! Po maši posedemo in se ob kavi ali čaju po domače pogovorimo o verskem življenju. (V tem pogovoru bi želel malo več sodelovanja in pomoči vseh, da razgovor ne zaide predaleč od svojega namena.)

Mašo na domu smo imeli doslej pri Hervatinovih v Kew, pri Sankovičevih v Clifton Hillu ter pri Opletovih v Ashburtonu. Povsod je bilo doživetje zase in res prijetno domače. Družine, ki bi želele sveto mašo, naj se prijavijo, da napravimo seznam za prihodnje tedne. Več kot eno mašo na domu tedensko pa žal zaradi preobilice drugega dela s p. Stankom ne moreva imeti.

● Rad bi tudi čim prej imel dokončni seznam

kandidatov za prejem zakramenta potrjenja — birme, da začnemo s poukom. Do prihoda škofa Stanislava Leniča imamo res še skoraj celo leto, a bo v pripravih na kongres hitro minilo. Starše bi rad opomnil, da priglasec zadnji čas pred birmo **ne bomo sprejeli**. Zdaj je čas za to — na zamero se kasneje ne bomo ozirali.

● Zopet nas je obiskal angel smrti. Dne 25. januarja se je zjutraj po zajtrku na svojem domu v Brunswicku zgrudil zadet od kapi **Milan Šuban**. Pokojnik je bil rojen 19. septembra 1919, Gorjansko. Leta 1947 se je v Kostanjevici na Krasu poročil z Ido Mulič, leta 1953 pa z njo in sinom Cvetkom bežal v Trst, kjer se jima je rodila hči Nevenka. Frank in Radivoj sta bila rojena že v Avstraliji, kamor je družina emigrirala leta 1956.

V sredo zvečer smo imeli v slovenski cerkvi molitve ob krsti, a naslednji dan (27. jan.) popoldne mašo zadušnico, kateri je sledil pogreb na keilorsko pokopališče. Vsem žalujočim tukaj in v domovini naše iskreno sožalje.

● V bolnišnici "Bethlehem" v Caulfieldu pa je 15. februarja mirno v Gospodu zaspala gospa **Marija Štamppek r. Novosel**. Dan prej sem ji podelil sveto maziljenje. Pokojna je bila rojena 12. marca 1908, v vasi Ribnica, župnija Velika Dolina. Poročila se je v Novo vas v isti župniji, kjer je v teku srečnih zakonskih let možu Martinu poklonila enajst novih življenj: eden od otrok je umrl, od ostalih živi šest sinov v domovini, en sin in tri hčere so pa v Melbourneu. Po smrti zakonskega druga se je v juliju 1970 na ladji "Patris" odpravila v Avstralijo. Bolna je bila okrog šest mesecev, končno se je morala zateči v bolnišnico, kjer jo je že po par tednih Gospod rešil trpljenja.

V četrtek (17. februarja) popoldne so krsto z zemskimi ostanki pripeljali v slovensko cerkev k maši zadušnici, nato je bil pogreb na pokopališče Springvale, kjer bo blaga pokojnica čakala vstajenja. Sožalje vsem sorodnikom tukaj in doma.

● Tudi za adelaidsko naselbino moram zapisati kar dva smrtna slučaja. Prvi je **Jožef Katz**, ki je bil rojen 11. marca 1922, Polička vas, župnija Jerenina. V vojni je bil ruski ujetnik, po vrnitvi domov pa je preko Grčije in Italije v letu 1949. emigriral v Avstralijo. Leta 1961 je iz domovine sponzoriral Marijo Jordan iz Šentjerneja na Dolenjskem ter sta se 7. decembra istega leta poročila pri Sv. Patriku v Adelaidi. Delal je pri pošti, domek pa sta si ustvarila v mestnem okraju Klemzig. Zadnji čas je bolehal na pljučil in se je moral zateči v bolnišnico (Royal Adelaide Hospital) kjer je 15. januarja letos izdihnil. Maša zadušnica je bila v torek 18. januarja opoldne v cerkvi Matere božje rožnega venca, Prospect, pokopali pa so ga na West Terrace Cemetery. — Pokojni zapuščata tukaj ženo, doma pa sestro. Obema

in ostalim sorodnikom naše besede tolažbe in vere v vstajenje.

● V soboto 5. februarja dopoldne so v Adelaidi pokopali **Gustava Sormana**, ki je bil dolge me-sece na bolniški postelji in popolnoma odvisen od tuje pomoči. Že pred božičem sem ga pripravil na srečanje z Bogom, ki ga je zdaj rešil trpljenja. Pokojnik je bil rojen 8. julija 1907 v Slovenskih Konjicah. Žena Marija r. Založnik mu je umrla med zadnjo vojno, on pa je po vojni živel kot begunec v Avstriji, od koder se je v januarju 1950. izselil v Avstralijo. Živel je na raznih krajih Južne Avstralije, največ v Adelaidi. Kot samec si ni znal dosti pomagati, ne z redom v hiši ne s hrano. Ko je obnemogel in obtičal brez vsake postrežbe, je bila bolnišnica zanj edina končna postaja. Mirno je zatisnil oči na večer 1. februarja v Milford House bolnišnici v North Adelaidi. Kljub temu, da je živel zapuščen in več ali manj vase zaprto življenje, ga je kar lepo število znancev spremilo k zadnjemu počitku.

Njegov grob je na Centennial Park pokopališču, kjer bo izmučeno telo čakalo vstajenja. — Sožalje edini hčerki v domovini, ki kljub želji nikdar ni videla svojega očeta, in ostalim sorodnikom!

● Eni umirajo, drugi se rode, takšno je življenje. Zato naj bodo tudi krsti na vrsti; zdaj jih je zaradi prejšnje dvojne številke kar za dva meseca: Dne 2. januarja so bili trije: **Tončka** je dobila družina Antona **Volka** in Hermine r. Gustinčič v Footscrayu, **Kalendo Nado** družina Zdenka **Šango** in Anke r. Skoblar v Kew, **Diano Vido** pa družina Ferruccia **Bizjaka** in Marije r. Terenzio iz Glenroya. — **Silva** je nova članica družine Milaň **Iskra** in Marije r. Iskra, East Keilor, **Doris** pa je osrečila družino Adolfa **Grandovca** in Hermine r. Gorjanc, East Brunswick. Obe sta bili krščen 9. januarja. — 16. januarja je bil krščen **Robert**, sinko Ivana **Denša** in Angele r. Žižek, Carnegie. — 23. januarja je krstna voda občila **Wendy Jano**, ki jo je iz Mulgrave prinesla družina Petra **Lenarčiča** in Metke r. Lap. — Iz Highetta so 29. januarja prinesli fantka: **Peter Slavko** je sinček Mirka **Cestnika** in Josipe r. Brejkovič. — Za **Nikolaja** bodo klicali sinčka v družini Jurija **Smrka** in Katarine r. Vidovič iz Cheltenhama. Krščen je bil 30. januarja. — Dva fantka sta bila pri našem krstnem kamnu 5. februarja: **Gregor Ivan** je sinko Ivana **Horvata** in Ane r. Svetec, Macleod, **Edvin** pa je razveselil družino Florjana **Miočevića** in Nade r. Šprajc, Sunshine. — 6. februarja je bil krščen **Brian**, novi prirastek družine Dragutina **Horvata** in Marije r. Bohar, Mt. Waverley. Isti dan je bil krščen tudi prvorojenec Janeza **Poljanška** in Jožefine r. Zammit iz Alphingtona: klicali ga bodo za **Štefana Janeza**. — 13. februarja so bili trije krsti, prva dva v slovenski cerkvi, tretji pa v Bell Parku (Geelong): Roman **Vitez** in Zlata r. Šojc, Tullamarine, sta dobila **Tanjo Zlato**, Ivan **Kustura** in Luca r. Miličević, Campbellfield, pa **Danico**. — **David**

Rajmond je prinesel srečo v družino Rajmonda Seljaka in Terezije r. Matjašič, Hemlin Heights. — 19. februar je v krstno knjigo zabeležil ime **Daniel**, ki je sinko Dragutina Turka in Julijane r. Novak, St. Albans.

Čestitke vsem srečnim družinam!

● V zadnji številki je tiskarski škrat ženinu Mirku Terlikarju zamenjal ime v Mario. Da ne bo zamere in pomot, naj bo tu popravljeno. Mario Terlikar, ki ga je "ženil" nesrečni tiskarski škrat, živi nekje v Sydneyu in nima s to našo poroko nobene zveze. — Osmi januar je kar tri pare pripeljal v našo cerkev: **Peter Somič** (rojen in krščen v Zagrebu, po očetu Slovenec) je dobil za življenjsko družico **Antonijo Jesenko** (rojeno na Žirovskem vrhu, krščeno pri Sv. Treh Krajih). **Alojz Rus** je podal roko **Ivanki Merčun**. Ženin je iz Podtabora, župnija Struge na Dolenjskem, nevesta pa iz Bišč, župnija Ihan. **Matija Cestnik** iz Trbovelj je obljubil zakonsko zvestobo **Pavli Košar**, ki je prišla iz Žigerskega vrha, župnija Sevnica. — 15. januarja se je poročil **Andrej Jernejčič** iz Unca pri Rakeku. Za ženko je izbral **Jolando Pribetič** iz Antoncev v Istri, župnija Poreč.

Novim slovenskim družinam obilico blagoslova na življenjsko pot!

● Adelaidski slovenski misijon s svojo kapelico sv. Družine je 26. decembra, na nedeljo po božiču, praznoval svoje prvo žegnanje. P. Stanko, ki je bil tam za božič, je opravil sveto mašo. Je za enkrat mala hišna kapelica, a domača in prijazna. Posebno še zdaj, ko je na steni za oltarjem tudi slika svete izseljenske Družine na begu v Egipt. Zemljakov Stanko v Ballaratu jo je izdelal, in naj mu bo tu izrečena iskrena zahvala. Pri januarskem obisku Južne Avstralije sem jo prinesel ter na nedeljo 23. jan. po maši blagoslovil. Vsem obiskovalcem misijona je zelo všeč ter preprosto kapelico resnično poživljuje.

Naša nabirka za adelaidski misijon je dosegla vsoto \$5,903.44. Še stotak nam manjka, pa imamo polovico za zemljišče in hišo izplačano. Naj še enkrat pribijem: **polovico** od celotne cene \$12,000. To velja za tiste, ki tudi v tem najdejo priliko, da mažejo patra in ga postavljajo na laž. Le kakšen pomen bi bilo lagati v ceni? Prav tako tudi obrekovanja nimajo pomena, četudi žal lahko mnogo škodijo. Slej ko prej le zmaga resnica. Tako nas uči tudi velikonočni praznik, ki nam za krivico velikega petka prikaže zmagoslavno jutro nedelje vstajenja.

LETOŠNJI VELIKONOČNI SPORED

MELBOURNE:

Sobota (25. marca), praznik **Ozmanjenja**: poleg jutranje maše ob sedmih tudi večerna ob pol osmih. Prilika za velikonočno spoved.

Cvetna nedelja (26. marca): Maša ob osmih in ob desetih. Blagoslov oljk in butaric pri **deseti** maši, ki bo ob lepem vremenu pri lurški votlini. Starši, napravite **butarice** otrokom!

Veliki četrtek (30. marca): Obredi tega dne **ob sedmih zvečer** v cerkvi. Spovedovanje.

Veliki petek (31. marca): Ob enajstih dopoldne križev pot (v lepem vremenu na dvorišču pred votlino), nato prilika za spoved. Obredi velikega petka **ob sedmih zvečer** v cerkvi, nato gremo v procesiji k božjemu grobu v lurški votlini. Spovedovanje.

Velika sobota (1. aprila): Prilika za velikonočno spoved ves dan, samo pokličite patra v Baragovem domu. Obredi vigilije se bodo začeli **ob osmih zvečer** (v lepem vremenu na prostem pri lurški votlini). Blagoslov ognja, velikonočne sveče, vode . . . Po sveti maši vigilije bomo kot običajno imeli **procesijo Vstajenja**, končali pa bomo obrede z blagoslovom velikonočnih jedil. (Ne pozabite prinesiti s seboj stekleničke za novo blagoslovljeno vodo!)

Velikonočna nedelja (2. aprila): Maše ob osmih, ob desetih in ob petih popoldne. V lepem vremenu bo deseta maša na prostem pri votlini. Pred mašami prilika za spoved, po njih blagoslov jedil.

Velikonočni ponedeljek (3. aprila): Maša ob osmih in ob desetih. Spovedovanje pred vsako mašo.

ŠE NEKAJ DRUGIH PRILIK ZA VELIKONOČNO SPOVED:

ST. ALBANS: Spovedovanje v cerkvi Srca Jezusovega v **torek** velikega tedna (28. marca) od 7:30 zvečer dalje. Spovedovanje tudi na belo nedeljo (9. aprila) od 4—5 popoldne, ko imamo v St. Albansu slovensko mašo.

OBILO BLAGOSLOVA ZA VELIKONOČNE PRAZNIKE
ŽELE IZ SRCA VSEM

Vaši duhovniki in Vaše sestre

NORTH ALTONA: Prilika za sveto spoved na **veliki četrtek** (30. marca) od 6—7:30 zvečer v cerkvi sv. Leona Velikega.

GEELONG: Slovenska spoved na **veliko sredo** (29. marca) ob sedmih zvečer v cerkvi sv. Družine, Bell Park. Tudi pred redno slovensko mašo na belo nedeljo (9. aprila) ob 11:30.

MORWELL, Gippsland: Prilika za slovensko spoved v cerkvi Srca Jezusovega na **veliko sredo** (29. marca) od 6—7:30 zvečer.

BALLARAT: Slovenska spoved v stolnici sv. Patrika v **ponedeljek** velikega tedna (27. marca) ob 7 zvečer.

WODONGA: Slovenska spoved v **torek** velikega tedna (28. marca) od 7—8 zvečer v cerkvi Srca Jezusovega, Wodonga East.

ADELAIDE, S.A.: Slovenska maša kot običajno ob **štirih popoldne** v cerkvi Srca Jezusovega, Hindmarsh, na **cvetno nedeljo** (26. marca). Prilika za velikonočno spoved od dveh do začetka maše. Pred mašo blagoslov oljk in butaric, ki naj bi jih starši napravili svojim otrokom. — Enako bo slovenska maša in spovedovanje tudi na **velikonočni ponedeljek** (3. aprila). Po maši Vstajenje z blagoslovom.

BERRI, S.A.: Slovensko mašo bomo imeli v **torek po veliki noči** (4. aprila) zvečer ob pol osmih. Velikonočno spovedovanje eno uro pred mašo. Lepo prosim, pridite pravočasno!

WHYALLO, S.A., bo ali pa je že obiskal Father Mikula na poti proti Zapadu.

ŠE NEKAJ O POKOJNEM P. ODILU

„GLAS SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE“ v Argentini se je v letošnji januarski številki spomnil pokojnega p. Odila, ki ga je večina bravcev poznala. V klenih besedah je osvetlil njegovo kulturno življenjsko delo. Takole piše:

Na lansko vigilijo Vseh svetnikov je pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah, kamor je šel nabirat poslednje utrinke svoje večerne zarje, v miru zaspal v frančiškanskem samostanu velik prijatelj Slovenske kulturne akcije frančiškan **p. ODILO HAJNŠEK**. Duhovnik-svetovljan z velikimi delovnimi zamahi je v mnogočem zatrdno povezan z rastjo mlade slovenske kulturne generacije v letih na predvečer druge vojne in med revolucijo na Slovenskem. Iz vrst njegovih Frančiškovich križarjev so izšli mnogi slovenski kulturni delavci ustvarjalci, ki so se plodno uveljavili v teh letih doma in na tujem: duhovnika Janez in Tomo Qerim, gledališčnika Nikolaj Jeločnik in Jože Rus, arhitekt Marjan Eiletz, slikar Jože Debeljak, pesnik Mitja Šarabon in še prenekateri: mnoge mlade talente iz Odilovega kroga so pokosile krogle komunističnih mitraljezov pri krvavem obračunu junija 1945 . . .

Pater Odilo je znal pobuditi mnoge talente, ki jim je dal možnosti ustvarjanja na takratnem Frančiškanskem odru v Ljubljani (danes Mestno gledališče ljubljansko), v Cvetju z vrtov sv. Frančiška, ki mu je bil urednik, v moškem pevskem zboru, ki ga je bil ustvaril in ga je z uspehom vodil muzikolog p. Ačko, s prirejanjem tečajev, razstav, gostovanj po Sloveniji. Po vojni je iz ZD dobavil prve stroje za obnovljeno celovško Mohorjevo družbo. Od rojstva Slovenske kulturne akcije je bil vse do svoje smrti njen podpornik in naročnik njenih knjižnih izdaj. Zvest ji je ostal pred leti ob znani krizi, ko so jo zapustili nekateri njegovi duhovski sobratje. V slovensko kulturno zgodovino bo šel kot vreden zbiratelj in publicist slovenske božjepotne literature, narodnih že skoraj pozabljenih nabožnih pesmi, ki jih je zapisoval in priobčal, kot vnet pospeševatelj in nad vse prizadeven pobornik za beatifikacijo obeh slovenskih kulturnih velikanov škofov A. M. Slomška in Friderika Barage, pa kot vsestranski podpornik slovenske zdomske ustvarjalnosti in dejavnosti.

Bog mu poplačaj njegovo bogato in vredno zemsko setev!

—nj.

Izpod Triglava

MARIBORSKA ŠKOFIJA in z njo vsa Slovenija je v decembru čestitala škofu Maksimiljanu Držičniku za 25-letnico zveste pastirske službe. Četrto stoletja je minilo 15. decembra, kar je bil v Mariboru posvečen v škofa in si za svoje apostolsko delo izbral geslo: **Z nami Bog in Njegova Mati!** Vsa leta ga odlikujeta velika duhovna širina in neomajno zaupanje. Tudi težke preizkušnje prvih povojnih let ga niso potlačile, ostal je pokonci mož, s pogledom naprej in navzgor. — Tudi avstralski Slovenci se z veseljem pridružujemo domovini in kličemo jubilatnu: Na mnoga zdrava leta v službi Bogu in narodu!

AMERIŠKI VESOLJCI Apola 15, ki se lahko pohvalijo z najdaljšim bivanjem na lunini površini, so si med svojim obiskom Jugoslavije v januarju izbrali Bled za štiridnevni počitek. David Scott, Alfred Wordon in James Irvin s svojimi soprogi so bili gostoljubno sprejeti z narodnimi nošami in s starim slovenskim običajem: kruhom in soljo. Gorenjci so jim dali v dar izdelke kropskih kovačev.

“NAŠA DRUŽBENA OBČILA, kakor radio in časopisi so poročali o množičnem prihajanju zdomcev za **novoletne** praznike. Toda naši rojaki so prišli domov tudi za **božične** praznike, ki jih tujina praznuje. Njihovi vrstniki-delavci v domovini pa niso praznovali božiča s prostim dnem. Mislim, da se je vredno zamisliti ob teh dejstvih. Ali niso prvi in drugi jugoslovanski oziroma slovenski državljani? Ali niso prvi kot drugi prispevali za socialistične družbene odnose v domovini? . . .” Takole piše in se sprašuje v “Družini” Mirko Plevčak po letošnjih božičnih praznikih. Z njim se verjetno sprašujejo tisoči vernih Slovencev in ugibajo, če bo novi zakon o verskih skupnostih upošteval njihovo željo. — Tudi izseljenci čakamo, kdaj bo padla spet drobtinica iz pogrnjene mize — priznanje božiča za prosti dan. Saj je zadnji čas toliko poudarjanja verske svobode v naši preizkušeni domovini.

V **CELOVCU** se ulica, ki pelje mimo glavne pošte, imenuje “Pernhartgasse”. Ime kar nič ne diši po kakem slovenstvu. In vendar koroški mesečnik **DRUŽINA IN DOM** za 100-letnico smrti tega Pernharta

lansko leto na drobno opisuje, kdo je bil ta mož. Bil je koroški Slovenec in se je še pozno v življenju sam podpisoval Markus PERNAT. Rodil se je leta 1824 v Grabštanju, v vaško šolo je hodil v Tinjahu. Že kot otrok je razodeval izreden talent za slikanje, posrečilo se mu je, da so ga dali v slikarske šole in še danes je znan kot eden največjih koroških in sploh evropskih slikarjev. Umrl je komaj 47 let star, pa je zapustil 1200 oljnatih slik iz narave, pa še nešteto drugih risb. Več Pernatovih slik je tudi v Narodnem muzeju v Ljubljani.

“DRUŽINA IN DOM”, zgoraj omenjeni celovški mesečnik, piše tudi o čebuli in česnu. Pove nam, da sta čebula in česen izredno učinkovita domača zdravstvena pripomočka. Na primer: Čebulo bi morali jesti vsi, ki imajo sladkorno bolezen. Čebula je lahka, pa zanesljivo odvajalno sredstvo. Česen morajo uživati tisti, ki imajo preveč želodčne kisline. Česen priporočajo zdravniki proti poapnenju žil in boleznim srca. Da po uživanju teh zdravil ne puha iz ust naprijeten duh, popij nekoliko mleka ali užij žličico medu.

“EKUMENSKO” SVETO PISMO bodo izdali v Sloveniji približno v enem letu. Uporabljali ga bodo lahko katoličani, evangeličani in še drugi kristjani. Izšlo bo celotno, obe zavezi, v eni sami knjigi na silno tankem papirju. Opombe pod tiskom sestavljata katoliški profesor Aleksič in evangeličan, luteran Miselj. Knjigo bo založila Britanska biblična družba in bo stala le kakih 40 dinarjev.

DVOJEZIČNI NAPISI v tržaški okolici za označbo raznih krajev prihajajo vedno bolj v poštev. To je Slovincem v veliko zadoščenje in veselje. Zlasti v devinsko-nabrežinski občini so napisi zelo očitni, na velikih tablah in — lahko se reče — v pravilni slovenščini. Tudi tržaška pokrajina sama je vsaj začela postavljati dvojezične napise, vendar nekam manj zadovoljivo. Tako pravi poročilo. Slovenci pravijo: za začetek je kar dobro, vztrajali pa bomo na tem, da bodo napisi točni in dovolj vidni po vsem Tržaškem.

O SLOVENIJI JE ZAPISANO v poročilu iz Lombara: Nekdaj tako bogate in ponosne kmetije so propadle in ni dovolj pridelka. Vlada spoznava velike napake, katere je povzročila kmetijstvu v 25 letih in si prizadeva vse to popraviti. V zapuščene kmetijske predele ponekod prihajajo bratje z juga in tam kar dobro uspevajo.

LJUBLJANSKI “PAVLIHA” je pri nekom zaupniku poprašal: Ali se strinjaš z mnenjem, da same resolucije o potrebi odgovornosti niso dovolj? Vprašan mu je odgovoril: Seveda imaš prav. Jaz bi dodal še malo ričeta. — Isti “Pavliha” tudi ugotavlja: Nekateri naši ljudje so na poti v boljše življenje prišli že do Nemčije. — In: Mnogim bi bilo lepo, če bi bilo drugim še lepše.

NAD VHODOM v frančiškanski samostan v Novem mestu na Dolenjskem je vklesana v kamen letnica: 1472. Torej obhaja samostan letos pol tisočletja obstoja. Za samostansko cerkev pa pravijo zgodovinarji, da je še starejša. Tudi frančiškani so prišli v mesto že tri leta pred gornjo letnico. Brez dvoma so dali Frančiškovi sinovi s svojim petstoletnim delom mestu in okolici svoj pečat. Posebno zgodovinsko poglavje

pomeni frančiškanska gimnazija, ki je lani dopolnila 225 let. Seveda ni več v rokah frančiškanov, so pa iz nje izšle mnoge markantne osebnosti polpretekle in pretekle dobe. Tudi pesnik Oton Župančič, bivši gojenec novomeške frančiškanske šole, je v svojih pogovorih večkrat spoštljivo omenjal svoje učitelje-frančiškane kot može plemenite kulture.

NOVO MESTO S SAMOSTANOM

(SLIKAL BOŽIDAR JAKAC)

Vstajenje tu in tam

*Pri vas doma zdaj snežec se topi,
brsti drevo, trobentica cveti.
Čez polje veje topel veter plah,
velika noč svetlika na gorah . . .*

*A tu jesen je . . . Grozdje zrelo že,
na tratah listje zrumenelo vse . . .
V oči nas grizka mrzel veter suh,
iz skrinje jemlje babica kožuh . . .*

*Vstajenja praznik isti tu in tam!
O, da bi srečo nosil vam in nam —
in da bi kmalu tisti veter bil,
ki vam in nam solze bi posušil!*

ANTON NOVAČAN

SAVEL IN BARNABA NA CIPRU

Če Svetem Duhu torej poslana sta prišla v Selevcijo, od ondod pa odplula na Ciper. Ko sta prišla v Salamino, sta oznanjevala božjo besedo v judovskih shodnicah; za pomočnika sta imela tudi Janeza. Ko sta prehodila ves otok do Pafa, sta našla nekega judovskega vražarja in krivega preroka, z imenom Barjezu, ki je bil pri cesarskem namestniku Sergiju Pavlu, pametnem možu.

Ta je poklical Barnaba in Savla in je zaželel slišati božjo besedo. Toda vražar Elima — to namreč pomeni njegovo ime — se jima je ustavljal in je skušal namestnika od vere odvrtiti. Savel pa, tudi Pavel imenovan, je poln Svetega Duha vanj uprl pogled in rekel:

“O ti, vsakršne hudobije poln, hudičev sin, sovražnik vsake pravičnosti! Ali ne boš nehal Gospodovih ravnih potov izkrivljati? Glej, Gospodova roka je zdaj zoper tebe; oslepel boš in za nekaj časa ne boš videl sonca.”

V tem hipu sta padla nanj mrak in tema in taval je okrog in iskal, kdo bi ga za roko vodil. Ko je namestnik videl, kaj se je zgodilo, je veroval in se Gospodovemu nauku čudil.

V PIZIDSKI ANTIOHIJI

Pavel in njegova spremljevalca so odpisali s Pafa in prišli v pamfilsko Pergo. Janez pa se je od njiju ločil in se vrnil v Jeruzalem. Sama sta šla iz Perge dalje in prišla v pizidsko Antiohijo. Sobotni dan sta prišla v shodnico in se usedla. Po branju iz postave in prerokov so jima načelniki shodnice sporočili:

SKUSAJMO JU SPREMLJATI

Od tu naprej je v knjigi APOSTOLSKA DELA skoraj samo popisovanje misijskih potovanj sv. Pavla in spremljevalcev. Ko beremo v knjigi, kod ga je vodila apostolska pot, je prav koristno, če imamo pred seboj zemljepisno mapo tistih krajev. Naša tu zgoraj ni ravno najboljša, vendar bo bralcu v pomoč. V desnem kotu spodaj je Jeruzalem, v levem zgoraj Rim. Po tem ozemlju se suče Pavlova pot, ki jo je vsaj deloma prehodil trikrat.

V pričujočem poglavju je popis prve Pavlove poti. Vsi kraji, ki jih pisatelj omenja, so zgodovinsko dobro znani in nekateri še danes obstajajo, čeprav pod drugačnimi imeni. Otok Ciper ima še vedno isto ime in ves svet ve, v kakšnih težavah — političnih in narodnostnih — živijo ljudje na njem.

Za izhodišče svojega misijskega dela na otoku sta imela judovske shodnice, kjer sta se ustavljala ob sobotah. Pisatelj Luka ne pove, da bi bila imela med Judi kaj dosti uspeha, za vero sta pa pridobila pogana, rimskega namestnika Sergija Pavla.

V MALI AZIJI

Od tega poglavja naprej ni več govora o Savlu, do kraja se je spremenil v Pavla. Barnaba ostaja vseskozi kot Barnaba. Tretji, ki ga prejšnje poglavje imenuje njunega “pomočnika”, je

APOSTOLSKA DELA

Napisal evangelist sv. Luka

RAZLAGA P. BERNARD

“Brata, če imata kakšno spodbudno besedo za ljudstvo, govorita!”

Pavel je vstal, dal znamenje z roko za mir in rekel:

“Izraelci in vi, ki se Gospoda bojite, poslušajte! Bog tega naroda, Bog Izraela, je izvolil naše očete in povišal ljudstvo, ko je bivalo v egiptovski deželi, in jih je od tam z vzdignjeno roko vodil. Kakih štirideset let je imel z njimi v puščavi potrpljenje.

“Ko je pa pokončal sedem narodov v deželi kanaanski, jim je v delež dal njih zemljo: po približno štiristo petdesetih letih. Potem jim je dal sodnike do preroka Samuela. Od tedaj so pa zahtevali kralja in Bog jim je dal za štirideset let Savla, Kisovega sina, moža iz Benjaminovega rodu.

“Ko ga je odstavil, jim je za kralja obudil Davida, o katerem je pričal: Našel sem Davida, Jesejevega sina, moža po svojem srcu, ki bo izvrševal vse moje želje. — Iz njegovega rodu je Bog poslal Izraelu Jezusa Odrešenika, kakor je bil obljubil; pred njegovim prihodom pa je Janez oznanjal vsemu izraelskemu ljudstvu krst pokore.

“Ko je Janez končeval svoj tek, je govoril: Nisem tisti, za kogar me imate; a glejte, za menoj prihajata, ki mu nisem vreden odvezati obuvala z nog.

“Bratje, sinovi Abrahamovega rodu, in kar je med vami bogaboječih! Vam je poslana beseda odrešenja. Tisti namreč, ki prebivajo v Jeruzalemu, in njihov poglavarji, ga niso spoznali in so s svojo sodbo dopolnili govore prerokov, ki se vsako soboto bero. In čeprav niso našli nobene smrti vredne krivde, so od Pilata zahtevali, naj ga da usmrtiti. Ko pa so dopolnili vse, kar je o njem pisano, so ga sneli s križa in položili v grob. Toda Bog ga je obudil od mrtvih; več dni se je prikazoval tem, ki so bili prišli z njim iz Galileje v Jeruzalem in ti so zdaj njegove priče pred ljudstvom.”

tisti Janez, ki sta ga pred časom prav ta dva privedla iz Jeruzalema v Antiohijo in je najbrž poznajši evangelist Marko. Zakaj se v pričujočem poglavju ločuje od ostalih dveh in se vrača v Jeruzalem, ni povedano. Ne moremo si misliti, da bi bil nepokoren, saj se je svojevoljno pridružil v Antiohiji Pavlu in Barnabu, mogel se je tudi svojevoljno ločiti od njiju. Vendar bomo pozneje brali, da Pavel s tem ni bil ravno zadovoljen . . .

S Cipra sta torej Pavel in Barnaba sama nadaljevala pot proti severu. Iz mesta Perge v pokrajini Pamfilijska sta dospela v drugo Antiohijo v provinci Pizidija. Njene razvaline kažejo še danes, mesta pa ni več. Vsi ti kraji so bili po tedanjem pojmovanju dosti daleč drug od drugega. Kako so misijonarji potovali, je vprašanje zase. Čez morje seveda z ladjami, ki so poleg raznega trgovskega blaga sprejemale tudi potnike in z veliko počasnostjo merile morske daljave.

Po suhem — gotovo že preko otoka Ciper — je bilo treba stopati peš in prenočevati kjer koli. Le tu pa tam je bil morda na ponudbo prevoz na kolesih z vprego. Enako je moralo biti v Mali Aziji, verjetno še slabše. Ko pisatelj molči o času, ki sta ga Pavel in Barnaba — na Cipru tudi Janez — porabila iz kraja v kraj, si dandanes pač niti približne slike ne moremo napraviti.

Po prihodu v novo Antiohijo — prva pot v shodnico! Ondotni Judje so ju kot rojaka iste krvi lepo sprejeli. Brez obotavljanja so jima dali tudi besedo, kakor je bila navada, če je neznani Jud iz tujine prišel v kako judovsko naselbino. Prišleca sta to pričakovala in Pavel je povzel besedo z dobro premišljenim govorom. Zelo na kratko ponovi staro judovsko zgodovino, ki zdaj sicer nima več kaj prida pomena, toda iz nje je tako naraven prehod v oznanjevanje Jezusa Kristusa.

(Dalje v aprilu)

IZ NAŠE AFRIKE

Zadnjič nam je p. Hugo opisal, kako je misijonski tovornjak žalostno končal življenjsko pot. Našel je svojo "smrt" pod kamionom, ki je vozil na napačni strani "ceste". P. Hugo nam je razložil, kako važno je pri misijonskem delu transportno sredstvo. Isto je pisal tudi v domovino in Ljubljana, kjer je v Šiški svoj čas kaplanoval, je prisluhnila njegovim klicom SOS. Po zadnjih poročilih so misijonarjevi številni prijatelji začeli zbirati za nov tovornjak. Kako daleč so prišli z nabirko in če bodo sploh prišli do konca visoke številke, mi ni znano. Vsekakor patru rade volje prepustimo, da tudi od naših nabirk vzame za kak "vijak novega avta". Razumemo, da je vozilo misijonu nujno potrebno.

Tako je naš posinovljenec za nekaj časa moral zamenjati avto z bicikljem, v kolikor ga more uporabljati. Vsaj za gotove dostopne kraje je boljše kot pa noge. Zamenjal pa ga je tudi — za bolniško posteljo in to je bil glavni vzrok, da se že tako dolgo ni oglasil. To smo zvedeli mimogrede in ne od njega, zato nam ni znan vzrok bolezni ter koliko časa je bil v bolnišnici. Vsekakor mu želimo obilico zdravja, da bo lahko nemoteno nadaljeval misijonsko delo.

Je pa pri vsem tem p. Hugona doletelo tudi posebno veselje: v januarju je dobil pomočnika. Njegov slovenski redovni sobrat, p. Evgen Ketiš, mu je šel na pomoč. Doma je od Sv. Trojice v Slovenskih goricah in je zapel novo mašo leta 1955. Tudi on je nekaj časa mislil na delo med avstralskimi Slovenci, končno pa je zaprosil za Afriko in uspel. Nekaj mesecev se je v Parizu pripravljaval s tečajem francoskega jezika. Za božič nam je pisal od tam, 20. januarja se nam je pa že oglasil iz misijona p. Hugona. Kaj zanimivi so njegovi prvi vtisi, ki nam jih sporoča v

svojem pismu: ". . . Prispel sem na cilj. Kakšno nasprotje se je pojavilo med tem, kar sem videl tu v teh nekaj dnevih in med različnimi diapozitivi in filmi, ki sem jih mogel gledati pred odhodom iz Evrope in v krasnih Kodak-barvah zakrivajo resničnost. Severni Togo, kjer je naš misijon, je vse kaj drugo kot romantika. To je dežala, ki se dotika največje puščave. Vožnja po cestah, ki se vijajo po nepreglednih pustih krajih, je bolj akrobatika — pogosto čutiš želodec v grlu. Najboljši šofer ter dobro vozilo zdržita komaj tri leta — po treh letih sta oba kripelj. Tako nekako mi je povedal spremljevalec. Sedaj razumem, zakaj naš škof p. Bartolomej Hanrion O.F.M., ki vodi severni del Toga, po treh ali štirih letih zahteva za vsakega misijonarja nekaj mesecev oddiha v domovini, pa čeprav je to združeno z novimi stroški. Kande pa je še posebno težak misijon. Ob prihodu sem nisem našel doma ne p. Hugona in ne p. Frančiška — oba sta v bolnišnici, eden bolj bolan kot drugi . . . Skozi Togo zdaj delajo lepo asfaltirano cesto in z njo bo imel misijonar vsaj dobro in lažjo zvezo z jugom za dobavo hrane in raznega materiala. Seveda pa se s tem razvil turizem, ki se tako rad pokaže v vsej romantiki ob lepih cestah, misijonar bo pa še bolj čutil strašno bedo zaledja . . ."

Upamo, da se nam bo do prihodnje številke tudi p. Hugo spet kaj oglasil. P. Evgen nam pošilja njegove pozdrave iz bolniške postelje, obenem pa izraža svoje upanje, da bo tudi on deležen naših molitev in žrtev ter seveda prepotrebni sredstev za misijonsko delo. Kaj bi mu mogli odreči? Zato Melbourne kliče Sydney na korajžo: **Mi smo posinovili p. Hugona, vi pa dajte p. Evgena!** Bomo videli, kdo bo koga prekosil v nabirkah za naš slovenski misijon v Afriki. Velja?

NAŠE NABIRKE

DAROVI ZA SKLAD "MISLI":

\$14.- Vlado Puc; \$7.- Marjan Lauko, Stanislav Samsa; \$5.- Janez Klinar, Cvetko Falež; \$4.- Alojz Obreza; \$3.- Karl Mezgec, Stanko Pevc, Ivan Kovarič, Gašper Jug, Alojz Žagar, Roman Uršič, Agata Schuller, Marcela Bole; \$2.- Marija Nekrep, Štefan Toplak, Tinka Urh, Anton Gjerek, Ivan Frank, Ana Sertič, John Mihič, Adolf Peršič, Mirko Godec, Alma Štefanič, Marta Veljkovič, Jože Zupančič, Lojze Drvodol, Franc Štrubelj, Slavko Drezga, Josip Rupnik, Alojzija Zakej, Valerija Pančur, Ivan Plesničar, Franc Petelin, Zora Uljanič, Bogomir Krševan, Dušan Rudolf, Janez Kucler, Marija Habenschuss; \$1.- Peter Brižal, Boris Dolmark, Vinc Mavrič, Ana Campaner, Vincenc Mrzel, Viktor Lauko, Janez Rotar, Marija Kogovšek, Peter Lenarčič, Janez Krajnik, Milan Kavič, Frančiška Veber, Marija Zai, Jože Slavec, Graziano Smotlak, Max Namestnik, Bruno Bolko, Jože Grilj, Štefka Tomšič, Vera Mukavec, Anton Skok, Marjan Vihtelič, Leopold Bajt, Vida Hlastec, Zora Svetina, Marija Peršič, Jožefina Braletitch.

P. STANKO PODERŽAJ, INDIJA — \$5.- Roman Uršič; \$4.- Cvetko Falež; \$2.50.- Leopold Bajt; \$2.- Agata Schuller.

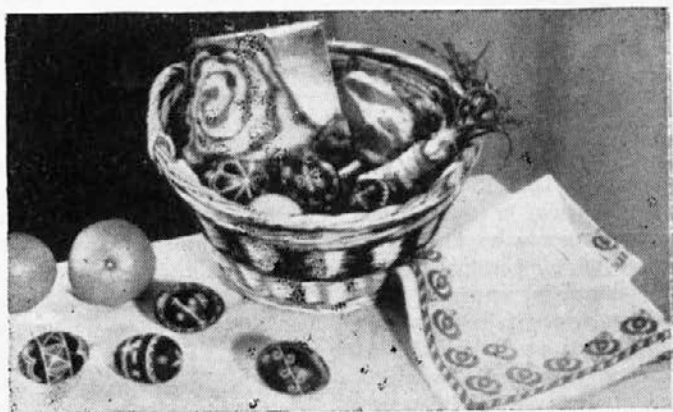
P. HUGO DELČNJAK, AFRIKA — \$20.- Agata Zupanič; \$18.- Julka Mrčun; \$6.- Zora Svetina; \$5.- Roman Uršič, Alojz Žagar (S.A.); Cvetko Falež (ACT); \$3.- Anton Cevec, G. & I. Grant; \$2.60.- Rikarda Koloini; \$2.50.- Marija Radin; \$2.- N. N. Kew, Leopold Bajt (ACT), Jože Tomažič, Agata Schuller (NSW).

FRANČIŠKOVA MLADINA — \$10.- "Misli".

Kot je v prejšnji številki omenil p. urednik, smo zaključili naše večletno in uspešno zbiranje za SLOVENIK. Tako je tudi Peta celina doprinesla svoj delež k tej važni narodni ustanovi v Rimu. Čim pride obljubljeni seznam darov, ga bomo objavili v Mislih. Bo zanimiva primerjava, koliko smo nabrali z ozirom na druge skupine slovenskih izseljencev. Naj na tem mestu izrečem še enkrat iskrena zahvala vsem, ki ste pri tej važni akciji sodelovali.

S to številko "Misli" bi začeli NOVO NABIRKO, katero bralcem in naročnikom toplo priporočam. Za FRANČIŠKOVO MLADINO gre, za slovenske fante, ki se v domovini kot mladi frančiškanski študentje pripravljajo na duhovniški poklic. Med njimi so tudi **bodoči duhovniki med avstralskimi Slovenci**, saj je slovenska frančiškanska provinca prevzela skrb za dušno pastirstvo izseljencev Pete celine. Frančiškovi sinovi so prvi prišli za Vami v Avstralijo, štirje še delujemo, za bodočnost pa nam je obljubljen dotok mladih moči, da Avstralija ne bi ostala brez slovenskih izseljenskih duhovnikov. Provincija vzdržuje 35 klerikov in gojencev serafinskega kolegija in kot nam poroča p. provincial, skupni možni prispevki redovnih hiš po domovini ne zadoščajo niti za prehrano. Zato so za vzdrževanje redovne mladine začeli tudi s posebno letno nabirko po frančiškanskih cerkvah. Prav je, da priskočimo na pomoč s svojo akcijo ter si tako nekako zagotovimo bodoče izseljenske duhovnike. Kajne, da boste sodelovali po svojih močeh? Sleherni dar za Frančiškovo mladino bo Gospod žetve po svoje povrnil, od strani našega lista pa vsem darovalcem že zdaj iskrena zahvala.

Za FRANČIŠKOVO MLADINO naj danes nabirko začno "Misli" s svojim darom: **deset dolarjev.**

Teh velikonočnih dobrot pa v Afriki ne bodo imeli . . .

3. BERAČ IN SIROTA

OSEM DNI PO SEMNJU v Kranju so na dražbi prodajali Šimnovo posestvo na Otoku. Že na vse zgodaj so se zbirali ljudje okoli ponosne hiše. Od blizu in od daleč se je zbrala ogromna množica. Vsi so hoteli vedeti, v čigave roke bo prišla ta velika kmetija, ki je bila največja v vsej vasi in še daleč naokoli.

"Daleč jo je privozil Šimen", je govoril stari Jernač. "Največja kmetija na vasi, pa jo je pognal po grlu."

"O ti moj ljubi Bog", je zdihovala Strojova Špela. "Pa je bil tako razumen fant, ko je prevzel posestvo. Kdo bi bil kaj takega pričakoval!"

"Sama mešetarija ga je zapeljala. Odkar je začel hoditi po semnjih, mu je začel grunt narazen lezti."

"Le čemu se je tega lotil? Mar mu je bilo treba?"

"No, treba mu zares ni bilo. Takšno posestvo, lepe njive, zarasle šume, razsežni travniki; v sanjah bi bil lahko na njem gospodaril, če bi bil ostal pameten. Tisto figo dolga, kar ga je imel, bi bil mimogrede poplačal. Pa ga je satan premotil, da se je vdal Petaču in začel z njim po sejmihi laziti. Seve, Petaču je dišala pijača, pijancu nesramnemu, ki sam ni imel kaj izgubiti, da ga je zavedel s seboj na kriva pota in potem za njegove denarce pil po gostilnah. Če bi bil Šimen malo manj radodaren, bi se stari cigan gotovo ne bil toliko pulil za njegovo družino. Bog ve, kakšne plače mu je slikal, da ga je pridobil na svojo stran. In Groga, revež lahkoverni, je mislil, da bo zdaj na mah obogatel in se znebil vsega dolga."

"Je že tako: ljudje nimajo nikoli dosti. Čim več kdo ima, tem več hoče imeti!"

ŠIMNOV LIPE

Napisala Krista Hafnerjeva

Risbe: Maksim Gaspari

POVEST

(Nadaljevanje)

"Pa na mešetarijo se vrže! Že rajna mati so pravili, kar mešetar zasluži, sproti zapije. Tako je s kupčijo za likof je vedno pijača, pa se je navadiš kot berač malhe. Pijača je še vsakega zdelala".

"Meni se le žena smili, Lucija, ta uboga reva!"

"Ona tega res ni zaslužila. Trudila se je in garala, kolikor so ji dale moči, no, pa saj vemo kako je, če gospodarja ni pri hiši. On vse dni z doma, ona pa sama s posli ni bila kos. Tako je moralo vse iti v nič. Čudno, da se je še tako dolgo zavleklo."

"Kaj bodo pa zdaj počeli? Sveti Bog, mar bodo sli beračiti? Pa iz take hiše!"

"Ne bom dvakrat rekel, da jih ne bo še občina imela na glavi. Saj vemo, kako je: pijanec se spreobrne, kadar se v jamo zvrne. Stari se delu nikoli več ne bo privadil. Lipe je pa še premlad, da bi bil za kako rabo."

"A, Lipe! Potepenec! Vsa vas ga je polna. Kjer je med otroci kak pretep ali kaj drugega narobe, povsod je Lipe zraven. Že zdaj se vidi, da se bo po očetu vrgel. Zadnjič so pravili, kako se je v Kranju napil. V duško je izpraznil kozarec in potem je bil pijan kot krava. Tak smrkavec! Uboga mati, ki ima takega sina!"

Ta razgovor je slišal Lipe. Že na vse zgodaj je bil vstal, ko je bila še tema in še preden so začeli prihajati prvi ljudje. Sedel je ob odprtem oknu, gledal mater, ki je sedela za pečjo in bridko ihtela. Ves čas se ni ganil.

Ko je pa slišal svojo obsodbo iz tujih ust, ga je vrglo s sedeža. Skrival se je splazil iz hiše preko dvorišča v živo mejo za vrto. Tam je ležal ves dan. Mislil je, da mora od sramote in žalosti umreti. Tam pred hišo je pel boben, birič je s hripavim glasom izkliceval cene, njemu pa je neprestano pozvanjalo v ušesih: berač, berač! In še: lopov, lopov, lopov! Potem pa se je ta godba zmedla in iz vsega je slišal samo še eno: pijanec, pijanec, pijanec! Tiščal si je ušesa, grebel glavo v zemljo, toda še vedno je slišal Jernača in Špelo, ki sta se pogovarjala pred hišo. Iz šundra in trušča, ki je vrvl pred hišo, so udarjali na ušesa le eni zvoki: Pijan ko krava, pijan ko krava!

Tudi očeta tisti dan ni bilo domov. Sama mati Lucija je bila v hiši in je morala odgovarjati biriču. Sedela je v sobi, čisto sama v tej težki uri, ko se jim je domačija podirala. Obupana je poslušala biričev glas, ki je prihajal skozi odprta okna, in srce se ji je trgalo, kadar je naznanjal, da je prodan zdaj ta zdaj drugi kos lepe domačije. Hrušč in šum, ki je ves dan hrumel okoli hiše, se ji je zdel ko nagrobna pesem. Zares, ali je niso žive devali v grob?

*

Zvečer so se ljudje razšli in okoli hiše je nastala tišina. Šimnovi niso bili več v svojem. Postali so gostači v tuji hiši, kjer jih je novi gospodar še pustil za nekaj časa iz usmiljenja. Berači, berači!

Tudi ponoči še ni bilo očeta domov. Šele proti jutru naslednjega dne ga je pripeljal Strojev hlapec. Nezavestnega od pijače ga je našel v obcestnem jarku, ko se je vračal domov iz Mošenj.

Mati Lucija je vzdihnila, se zahvalila hlapcu in spravila moža v posteljo. Ponoči na to se je Grogli bledlo. Divje je otepal okoli sebe in vpil, da domačije ne proda. Groznica ga je tresla.

Poklicali so zdravnika. Ta je zmajal z glavo in povedal, da ne more nič pomagati. Pljučnica je pritisnila, in če ta zavrata bolezen zagradi pijanca, zdravnik in zdravila ne pomagajo več.

Tri dni in tri noči je Grogli blodel, četrti dan pa se je zavedel in klical Lipeta. Mati, ki je čula pri bolniku, ga je šla iskat. Našla ga je v svislkih, zaritega v seno. Vse te dni, odkar je iz gruntarskega sina postal berač, je tičal v senu in se le redkokrat pokazal v hiši.

Nerad je ubogal mater. Kaj naj bi pri očetu? Pri takem očetu, ki jim je vse zapravil in še njega silil, da je postal pijanec. Počasi se je splazil iz svislji in stopil za materjo. Zagledal je očeta vsega bednega in osivelega na postelji. Usmiljenje ga je prevzelo. Vse te dni mu je raslo v srcu sovraštvo do očeta, zdaj pa je bilo mahoma vse pozabljeno. Oče mu je sprožil naproti shušano roko:

“Odpusti mi. Lipe!”

Lipeta so zalile solze. “Ne govorite tako, oče, saj bo še vse dobro”, je jecljal v prečudni ginjenosti.

“Zate že”, je tiho govoril Grogli. “Vsaj upam tako. Mene pa čaka le grob. Le nič mi ne ugovarjaj, čutim, da ne bom več dolgo. Ni mi žal za življenje, ni bilo dosti vredno, in bolje je, da se za vedno poslovim od njega. Ne majaj z glavo in ne bodi žalosten zaradi tega. Bolje je tako. Poleg mene bi bilo tebi in materi življenje vsak dan težje. Strast me je zapeljala, nikoli več bi ji ne bil gospodar.

Boril sem se proti njej, bili so dnevi, ko nisem okusil kapljice pijače. Pa me je vselej spet zgrabil vrag, družčina me je speljala in zopet sem padel. Ti boš zdaj sirota brez očeta in berač brez doma. Svoje zaničevano in zaplujvano ime ti zapuščam. To je vsa dediščina, ki ti jo ostavljam. Žalostna je, toda če jo boš znal prav obrniti, ti lahko pomaga do boljšega življenja kot je bilo moje. Na meni vidiš, kam pripelje človeka strast. To moje onečaščeno ime, ki ti ga zapuščam, naj ti bo veden opomin, da v življenju ne boš posnemal svojega očeta, ki je bil v boju s strastmi pravi slabič. Ne hodi po poti, ki sem ti jo kazal s svojim zgledom. Mater posnemaj, ta je bila vedno tako tiha, pa je nosila breme, težko ko gora. Po njej moraš imeti nekaj močnega v sebi. S tem boš imenu Šimnov spet priboril čast in spoštovanje. Z one strani groba te bo povsod spremljal duh tvojega nesrečnega očeta in te svaril pred zablodami. Predvsem mi pa obljubi, da ne boš pil. Enkrat sem te silil, da si pil, zadnjič v Kranju, danes pa te prosim: nikar ne pij!”

Lipe ni vedel, kako mu je pri duši. Pokleknil je ob očetovi postelji in mu svečano obljubil, da se bo vse življenje varoval pijače.

Za tem je zadovoljen smehljaj prepregel blede bolnikovo obličje.

Naslednjega dne je Lipetov oče umrl.

(Dalje prihodnjič)

P. Bernard vse naročnike “Misli” pozdravlja iz bolniške postelje in se vsem priporoča v molitev. V sredo 23. februarja je bil pod nožem. Operacijo je kar srečno prestal — ni odpovedalo srce, kot so se zdravniki bali. Upamo, da bo kmalu zopet za pisalnim strojem (pater mu pravi “kavs-mašina”). Tudi mi ga priporočamo v spomin pred Gospodom.

UREDNIK

Iz pisem Dostojevskega

Od ruskih pisateljev verjetno najbolj čitajo po zapadu dela Dostojevskega. Sovjetski režim ga je koj ob začetku označil za reakcionarnega pisatelja, zato je v Rusiji ostajal dolga leta v pozabi. Zdaj pa zdaj so ga omenjali, a teža obsodbe je ležala na njem ves čas. Zato je tudi trpelo raziskovanje njegovega pisateljstva. Njegova zbrana dela so izdali le dvakrat: v letih 1926—30 v 13 zvezkih in zdaj po Stalinovi dobi 1956—58 v 10 zvezkih. Javnost se je morala zadovoljiti le z majhno neklado Izbranih del, veliko premajhno za naraščajoče povpraševanje za tem "pre-povedanim sadom". V dobi do velike čistke so izhajala tudi njegova pisma in sicer so objavili pisma Dostojevskega do leta 1877.

Leta 1959, po 29 letih, je izšel nov zvezek pisem. Samo v 5000 izvodih so dovolili naklado, kar je zadostovalo komaj za knjižnice in nekatere profesorje, ki bodo na podlagi teh pisem lažje razumeli nastanek Dostojevskega Bratov Karamazov. Teh zbranih 322 pisem pa ne podaja samo pisateljevega literarnega pojmovanja, ampak tudi njegovo versko prepričanje. Romanopisec je vse življenje iz globine svoje duše ostajal zvest veri. Sleherni osebi, ki se je izneverila veri, je priporočal čitanje evangelijev. Iz pisem vidimo, da so ga mnogi vprašali za svet tudi v verskih problemih.

Neki slušateljci višnjega ženskega tečaja je Dostojevski pisal v Petrograd 15. jan. 1880.: "Vaše pismo je toplo in odkritosrčno. Zares trpite in ne morete, da bi ne trpeli. A zakaj si niste najprej zastavili vprašanja, kateri so ljudje, ki zanikujejo Kristusa? Dajte me razumeti, nečem reči: ali so dobri ali so slabi, ampak ali poznajo Kristusa takšnega, kot v resnici je? Verjemite mi, da ga ne poznajo. Kajti če bi ga le malo poznali, bi takoj uvideli njegovo izredno in neobičajno naravo, ki ne sliči nobeni od vseh drugih ljudi, dobrih ali slabih. Drugič, vse te osebe so površne v tem, da nimajo niti najmanjše znanstvene priprave v poznanju tega, kar zanikajo . . . Poznam množico ljudi, ki so se, potem ko so ga zanikali,

vrnili iz vse svoje duše h Kristusu. Ti so žejali v resnici na nelažniv način in kdor išče, ta končno vedno najde . . ."

V pismu Ozmidovu priporoča iz Petrograda febr. arja 1878. čitanje svetega pisma: "Predobri in dragi Nikolaj Lukič! Kaj naj Vam odgovorim . . . Če bi dolge ure razpravljala, to bi že bilo nekaj, pa morda nič; besede in debatiranje še najmanj praviča nejeverne. Ali bi ne bilo bolje za vas, ako pazljiveje čitali pisma apostola Pavla? Mnogo govori verji, in ni mogoče bolje o tem govoriti. Dobro bi bilo, da bi čitali tudi vse sveto pismo, v kakšnem prevodu. Ta knjiga daje v svoji celoti čudovit vtis. Na primer: nenadoma spoznate misel te vrste: zgodovini človeštva ni knjige, ki bi bila tej enakovredna in je ne more biti. In to, če ste veren ali ne . . ."

Neki neznani materi je pisal iz Petrograda 27. marca 1878.: "Draga gospa! Vidim iz pisem, da ste dobra mati in da mnogo skrbite za svojega otroka, postaja večji in večji . . . Ima tri leta: učite ga evangelija, učite ga verovati v Boga strogo po zapovedi. To je pogoj "sine qua non", sicer ne bo dobrega . . . Ne morete si misliti boljšega, kot Kristus, verjemite mi to . . ."

NIČ NI DRUGAČE

Saj zdaj nič ni drugače:
hlastno kot некоč
ljudje hitijo na delo — vsak dan.

Brez konca sonce
pajčolan odgrinja in zajema
daljave v zlate dlani — vsak dan.

V tujino fant odbaja
v skrbi za kruh . . .
Misel na dom v srcu ostaja — vsak dan.

S hriba v hrib nemiren
se ptič preletava,
postoji in spet odleti — vsak dan.

Kot bilka nežen človek vzcveti,
ljubi, vzdihuje, trpi
in po malem trohni — vsak dan.

FRANCE LOKAR

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

P. Valerian Jenko O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Tel.: 637-7147

VELIKONOČNI SPORED

26. marca, CVETNA NEDELJA: 8:30 Merrylands: blagoslov zelenja, tiha maša. 1:00 popoldan Horsley Park (na slovenski zemlji): blagoslov butaric in zelenja, nato procesija, kateri sledi sv. maša na prostem. Sodeluje mešani zbor pod vodstvom g. Klakočerja. **Nato piknik in družabnost** (kakor lani oktobra). Naslov za slov. zemljišče: 45 Ferrers Rd., Horsley Park.

30. marca, veliki četrtek: 7:30 zvečer, Merrylands, sv. maša zadnje večerje, prenos Najsvetejšega v stranski oltar, razkrivanje oltarjev, češčenje Najsvetejšega ("Jezus v ječi"), do desete ure.

31. marca, veliki petek: ob 3:00 popoldne, St. Joseph's, Leichhardt (blizu vogala Rofe and Roseby Sts.) opravilo velikega petka, ki se zaključi s sv. obhajilom. Ob 7:30 zvečer, Merrylands, isto kot zgoraj, nato še izpostavitve Najsvetejšega v božjem grobu (do desete ure).

1. aprila, velika sobota: 7:30 zvečer, Merrylands, Liturgija velikonočne vigilije (blagoslov ognja, sveče, vode ter obnovitev krstnih obljub) in končno ob 8:30 sv. maša velikonočne vigilije. Poje mešani zbor.

2. aprila, Velika noč, Vstajenje našega Gospoda Jezusa Kristusa. Merrylands, 8:30 in 10:30 Pevski zbor poje pri drugi maši. Wollongong ob 6. uri zvečer.

oOo

SPOVEDOVANJE ZA VELIKO NOČ

Vselej pol ure pred božjimi službami. Posebej pa še na **veliki petek** v Leichhardt od 2—3 pop. in v Merrylandsu od 6:30 do 7:30 zvečer. Na **veliko soboto** v Blacktownu od 12—1., v Cabramatti od 1:30—2:30 in v Merrylandsu od 6:30—7:30 zvečer.

oOo

BLAGOSLOV VELIKONOČNIH JEDIL

Na **veliko soboto** v Blacktownu in Cabramatti po spovedovanju, v Merrylandsu ob 4. pop., ter po večerni maši. Na **veliko noč** po mašah (tudi v Wollongongu).

Misli, March, 1972

SLUŽBE BOŽJE

9. aprila, Bela nedelja. Merrylands. Sv. maša ob 9:30 (zborovo petje) in ob 10:30 (tiha). — Ob 6. uri zvečer slov. služba božja v Hamiltonu (Newcastle). Wollongong danes odpade.

16. aprila, 3. velikonočna nedelja. Merrylands 9:30 in 10:30. Canberra 6. p.m.

23. aprila, 4. velikonočna nedelja. Merrylands 9:30 in 10:30.

V Leichhardt, Sydneyu in Croydon Parku ni slovenskih maš zaradi bolezni p. Bernarda. (Ne za veliko noč, ne druge nedelje, razen velikega petka v Leichhardt.)

oOo

Wollongong: Pri vas je slovenska služba božja na velikonočno nedeljo, 2. aprila, ob 6. uri zvečer. Pred mašo spovedovanje (med nemško mašo). — Naslednjo nedeljo, 9. aprila, pri vas ni slovenske sv. maše.

oOo

Hamilton — Newcastle: Slovenska služba božja ob na belo nedeljo, 9. aprila, ob 6. uri zvečer v cerkvi Srca Jezusovega, Hamilton. Pred mašo spovedovanje. Peto nedeljo v mesecu, 30. apr., pri vas ne bo slov. službe božje.

CERKVENI PEVSKI ZBOR
POD VODSTVOM G. KLAKOČERJA
VLJUDNO VABI NA

DOBRODELNI PIKNIK

KI BO NA SLOVENSKI ZEMLJI
LOT 45, FERRERS ROAD, HORSLEY PARK
NA CVETNO NEDELJO, 26. MARCA
OB 1. URI POPOLDNE:

BLAGOSLOV BUTARIC IN ZELENJA, PROCESIJA, NATO SV. MAŠA NA PROSTEM.
POJEJO PRIREDITELJI DNEVA: MEŠANI PEVSKI ZBOR.

SLEDI PROSTA ZABAVA S PLESOM.
DOBIČEK ZA CERKEV V MERRYLANDSU.
PEVCI

Canberra in Brisbane: Slovenska služba božja na teh dveh krajih bo po programu, ki vam ga bo sporočil Father I. Mikula.

oOo

Novo za službo božjo v Merrylandsu: Od prve nedelje po veliki noči (9. aprila) dalje je v Veselovem glavna služba božja (zborovo petje) vsako nedeljo ob 9:30 dop., druga, tiha maša pa ostane ob 10:30.

Iz naših matičnih knjig:

KRSTI

Jožef Ivan Marinč, Glebe. Oče Jože, mati Danica, roj. Flajnik. Botrovala sta Lucijan Kos in Francka Mramor. Merrylands, 23. 1. 1972.

Tereza Rede, Bondi Junction. Oče Jože, mati Marija, roj. Šebalj. Botrovala sta Franjo Rede in Anka Arh, ki jo je zastopala Angelka Rede. Paddington, 23. 1. 1972.

Angelca Mikel, Pendle Hill. Oče Stanko, mati Angela, roj. Fink. Botrovala sta Ludvik in Tatjana Dobrun. Merrylands, 6. 2. 1972.

Darko Platovnjak, Erskineville. Oče Pavel, mati Marjeta, roj. Viler. Botrovala sta Rafael in Francka Lavtar. Merrylands, 6. 2. 1972.

Suzi Platovnjak, Erskineville. Oče Pavel, mati Marjeta, roj. Viler. Botrovala sta Nikola in Dragica Dujič. Merrylands, 6. 2. 1972.

Tomaž Čulek, Maquarie, A.C.T. Oče Franc, mati Liselotte, roj. Pototschnig. Boter je bil Jože Čulek, 21. 2. 1972.

Malčkom in staršem naše iskrene čestitke!

POROKA

Boris Rečnik iz Ljubljane in **Heidi Schulz,** Flensburg, Nemčija. Priči sta bila Ivan & Marian Zilber — Merrylands, 2. 2. 1972.

ZAROKA

Lani za božič sta se zaročila **Ivan Berce** iz St. Rita perta na Dol., sedaj živeč v Seven Hills, in **Celin,** rojena v Ilirski Bistrici, sedaj živeča v Wongu. Nameravata se poročiti v maju mesecu.

Naše Veselovo

Slika kaže novo slovensko cerkev v Merrylandsu, kakor je izgledala sredi februarja. Kot vidite, je zidarski oder na cerkvenem pročelju. Ta oder pira gornji del cementnega okvirja, ki bo krasil čelje cerkve. — Te opore imajo pa lahko tudi boličen pomen. To so bergle, ki držijo pokonci maj iz tal zraslo cerkev. Cerkev je namreč finančno na zelo šibkih nogah. Sedaj čaka zavednih in vernih rojakov, da bodo prišli in z darovi podprli njen nančni status, odvzeli od nje te bergle, da bo stala brez opore.

Sedaj smo za gradnjo že porabili prvo posojilo \$20.000. Pa tudi od drugega posojila, ki je bilo \$12.000, je polovica že skopnela — neplačanih računov in tistih, ki še pridejo, ja pa več kot za \$6.000. Edina pomoč je, da rojaki obilno podprejo našo beno akcijo, da čimprej delo dokončamo in plačamo račune. Posebno lepo prosim tudi rojake, ki...

dosedaj še ob strani stali, da se tudi oni pridružijo darovalcem. Važno bo tudi, da ostanete cerkvi zvesti v bodoče. Zakaj gradbenik s svojimi rokodelci bo odšel iz Merrylandsa, pustil pa bo za seboj dolg, ki bo \$32.000. Tako bo moja in vaša skrb dvakrat na leto spraviti skupaj po \$4.000 za odplačilo na dolgu; to se bo vleklo osem let. Vsaj tako je predvideno. (Čeprav na tihem upam, da bomo preje kot v osmih letih izplačali vse).

To pot se pa obračam tudi na vse rojake širom Avstralije in kjerkoli izven nje, naj nam priskočijo na pomoč pri našem naporu, da si zgradimo čimpreje cerkev. Verjetno bo marsikdo mislil in rekel: Zakaj naj pomagam cerkvi, ki mi ne bo služila, saj živim na drugem koncu Avstralije?! Naj si jo sami Sydneyčani zgradijo, če jo hočejo imeti! — Vendar bodo rojaki pokazali duha skupnosti, če bodo tudi od drugod poslali darove. Saj smo vsi Slovenci in velika večina od nas katoličani. Ko so Melbournčani pred leti gradili svojo cerkev, smo jim tudi mi in drugi rojaki pomagali z darovi in prostovoljnimi delom. (Vem za nekaj posameznih slučajev, da so rojaki iz Sydneya tudi z rokami pomagali pri gradnji melbournske slovenske cerkve.) V slogi je moč! Vsi za enega in eden za vse!

Od zadnje številke "MISLI" (ob koncu januarja) pa do 24. februarja smo prejeli 29 posameznih darov za cerkev v skupnem znesku \$680. Najmočnejši dar je bil \$300, najmanjši pa \$1. Vsi so dobrodošli! Vsak dar od \$2 naprej je takse prost in vsi dobrotniki bodo koncem finančnega leta prejeli potrdila. — Bog plačaj vsem dobrotnikom. Sestre bodo še pred veliko nočjo opravile zanje uro molitve pred Najsvetejšim, jaz pa bom v marcu in aprilu zopet zanje maševal.

P. VALERIJAN

Vljudno vabljeni na tradicionalno

PIRHOVANJE

Velikonočni ponedeljek, 3. aprila

PADDINGTON TOWN HALL
(Oxford St. & Oatley Rd.)

Godba "JADRAN", dobra postrežba

Dobiček za slovensko cerkev

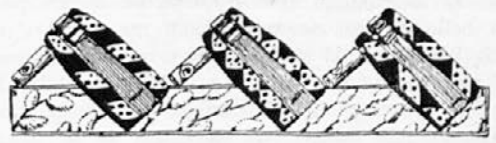
Začetek prireditve od 4.30 pop., konec ob 9. uri zvečer.

P. Valerijan

Misli, March, 1972

† ALBIN HLASTEC

V ponedeljek dne 7. februarja je preminul v Canberri tragične smrti komaj 30-letni rojak ALBIN HLASTEC. Rojen je bil v Zrečah pri Slovenskih Konjicah. Poročen je bil z Vido, roj. Pongrac. Živel je v Higgins, A.C.T. — Doma zapušča še očeta, sestro in brata. Pogrebna sv. maša ob lepi udeležbi rojakov je bila zanj opravljena v četrtek, 10. februarja v St. Christopher's Cathedral, Manuka. — Vdovi, hčerki in sorodnikom doma iskreno sožalje ob prerani smrti Albina. Naj mu bo lahka avstralska zemlja. Spomnimo se pokojnika v molitvi. R.I.P.

"Zanima me, ali naš tisk iznenada posveča toliko pozornosti našim delavcem v tujini in izseljencem iz patriotizma ali zaradi povečanja devizne naklade."

(Iz ljubljanskega "Pavliha")

"Kmetijske zadruge imajo nesrečno roko že zaradi imena, saj so bile bolj kot za kmete narejene za druge."

(Iz ljubljanskega "Pavliha")

"V Ameriki imajo vsaj Kip Svobode, pri nas smo jo pa pokopali, ne da bi ji postavili spomenik!"

(Iz ljubljanskega "Pavliha")

"Jaka, zdi se mi, da sem slišala ropot spodaj v kuhinji. Pojdi no pogledat, če so morda tatovi!" je žena sredi noči prebudila moža.

"No ja, pa grem!"

Ona pa za njim: "Če te ne ubijejo, mi nazaj grede prinesi tisti košček torte, ki je še v hladilniku!"

"Pa nikar ne povej moji ženi, da si mi posodil sto dolarjev!"

"Ne bom, če ne boš ti povedal moji, da sem imel toliko denarja pri sebi."

Bivši urednik p. Bernard je v lanskem letniku "Misli" nekajkrat objavil smešnice o Ribničanih. Lepega dne pa je dobil jezno pismo, ki se je glasilo nekako takole: "Gospod urednik, tudi jaz sem doma iz Ribnice! Če se ne boste nehali norčevati iz nas poštenih Ribničanov, bom nehal brati vaš list pri svojem prijatelju Nacetu . . ."

Z Vseh Vetrov

V ADELAIDI, S.A., imajo komunista za katoliškega nadškofa, vsaj nekaterim "vernikom" se tako zdi. To je povedal sam nadškof Gleeson v neki pridigi kmalu po novem letu. Bil sem močno začuden, je rekel nadškof, ko so me ljudje obkladali s komunistom in še drugačnimi priimki, ki jih na tem mestu — spred oltarja — ne bom ponovil. Zmerjali so me zato, ker sem že med letom večkrat odločno govoril, kako je treba ščititi pravice drugih ljudi. In vendar je to temeljna krščanska dolžnost, potegovati se za pravice sočloveka. Bodi človek bele ali črne kože, človeške pravice imaš in nikdo ti jih ne sme kratiti.

"ČE HOČEŠ MIR, pripravljaj vojsko". To je star izrek, ki se najbolje sliši v latinščini: Si vis pacem, para bellum! Izrek je menda tudi res nastal v ustih starih Rimljanov, ki so bili v prvi vrsti vojaški narod. Izrek ni propadel z razpadom njihove nekdaj tako mogočne države, po dedovali so ga in radi uporabljali mnogi poznejši "državniki". Marsikje je še danes v veljavi. Koliko res drži, je drugo vprašanje. Sami smo prič, kolikokrat mu je prav v naših časih izpodletelo. Ni čudno, da je papež Pavel pre naredil ta izrek, da se zdaj glasi: Če hočeš mir, trudi se za PRAVIČNOST na svetu!

"COR UNUM — ENO SRCE", se imenuje ena najnovejših papeževih ustanov v Rimu. Naloga ji je, da sproti študira zelo spremenljive razmere v razvoju zaostalih ljudstev in narodov v tako imenovanem "Tretjem svetu", pa tudi skrbi za pomoč, kjerkoli je mogoča. Med 14 škofi, ki vodijo to ustanovo, je tudi adelaidski nadškof Gleeson, ki mora zato od časa do časa v Rim na zborovanje. Seveda pa niso v vodstvu samo škofje: vrste svetnih ljudi (laikov) z vsega sveta združeno s škofi ukrepajo, kako najbolj uspešno delati za pravičnost med zatiranimi in zapostavljenimi. Bangla Deš prejema od te ustanove veliko pomoč.

KARDINAL MINDSZENTY, ki zdaj živi v madžarskem zavodu na Dunaju, je potrdil, da bo kmalu izdal knjigo spominov na vse, kar je doživljal pod nacisti, komunisti in tudi v zatočišču ameriške ambasade v Budapešti. Ni dvoma, da bodo po vsem svetu kaj hitro segli po taki knjigi, ki ne more biti brez izrednih zanimivosti in zgodovinskih ugotovitev.

LETOŠNJI MESEC JULIJ bo doživel posebno vrsto "mobilizacije" po vsej Avstraliji od obale do obale. Za to mobilizacijo so se zavzele vse krščanske cerkve na kontinentu, še prav posebno morda katoliška. Gre za neko "ekumensko" skupno nastopanje, ki naj

prebudi vest Avstralcev, vernih in nevernih, da bodo bolj zavedali dolžnosti do milijonov ljudi po svetu — trpečih vsakovrstno pomanjkanje. Ta ekumenski poskus ima lastno tajništvo v vseh večjih mestih Avstralije in ta tajništva "šolajo" nad 20.000 različnih voditeljev, ki bodo v juliju načelovali "mobilizaciji" — za mir in pravičnost po vsem svetu.

O SLOVENCIH V AMERIKI je pisal tedanji župnik Franc Šušteršič v Mohorskem Koledarju za leto 1894. Torej pred skoraj 80 leti. Med drugimi beremo: Slovenska dekleta lahko dobe tukaj službo za hišne, kuharice itd. Posebno če vsaj nekoliko te mejo angleščino in hišno gospodinjstvo. Plačujejo jim po 10 do 14 dolarjev na mesec s prosto hranilo in stanovanjem. Dela nimajo težavnega, ker jim vse v hišo prineso. Amerikanska gospodična ti ne gre zlepa služiti, najdeš jih pač po pisarnah in velikih prodajalnicah. Če pa vendar katera skoči v službo, koristi veliko, ker bi se najraje gugala ves dan v gugalnem stolu . . .

GA. GIZELA HOZIAN piše pred božičem v "Amerikanskem Slovincu": Že smo prosili, da namesto božičnih kart darujete za cerkev v Bistrici (Prekmurje). Bo mnogo pomagano in nihče ne bo prikrajšan zaradi tega. Torej, namesto božičnih kart prijateljem namre gre denar za cerkev. In ko bomo s cervkijo v Bistrici gotovi, se bomo odločili delati še za kake druge dobre namene. — Gizelin dobri nasvet je nekaj takega, kot so zamislili slovenski škofje v domovini. Prosijo in naročajo: Namesto rož in vencev mrličem, ki stanejo lep denar, pošljite svoj dar v sklad za zbiranje tako potrebnih cerkva . . .

VODJA BEATLESOV John Lennon je še leta 1964 kaj samozavestno izjavljal, da je njihova grupa popularnejša kot Jezus. Štiri leta kasneje pa je nekdanji član Beatlesov pel o Jezusu kot "sladkemu Gospodu". Popevka "My Sweet Lord" je v kratkem postala ena najbolj priljubljenih in najbolje prodanih popevk našega časa. Njeje sledile še druge in preplavile svet. Mnogi mladih, ki se pod imenom Jesus—People zbirajo po svetu, jih pojejo in poslušajo. O tem novem gibanju mladine, ki je začel preplavljati svet, se mnogo ugiba, govori in piše — kaj bo iz njega nastalo, je danes težko reči, četudi se kažejo lepe pozitivne točke. Eno pa je gotovo: mladina sama je Lennonovo naduto izjavo postavila na laž.

IZ ATOMSKEGA FIZIKA je postal 35-letni Helmut Leonhard katoliški duhovnik. Svoj korak je preprosto razložil, da ga je do odličitve privedlo vprašanje

sanje, kako bi uspešneje služil človeštvu. "V obeh primerih je šlo za resničnost tega sveta, le na različnih ravneh. Kot duhovnik bom ljudem lahko nudil več, kot bi jim mogel s svojimi študijami o nevtronih. S tem ne podcenjujem izkustva svojega dosedanjega poklica atomskega fizika. Naučil sem se predvsem strmenja nad božjimi čudesi. Miselna struktura atomskega znanstvenika mi bo v veliko pomoč pri pogovorih z ljudmi o Bogu in svetu", je izjavil novomašnik. — Leonhard izhaja iz družine, ki je svoje otroke vzgajala brez vere. Kot atomski fizik je delal pri reaktorju v Seibersdorfu pri Dunaju.

DALMATINSKO MESTO Dubrovnik je letos kar petnajst dni slavilo — od 27. januarja pa do 13. februarja. Pa so tudi imeli kaj. Proslavljali so tisočletnico, kar je starodavno mesto izbralo svetega Vlaha (po naše sv. Blaža) za svojega posebnega zaščitnika. Dober varuh je bil, da mesto še danes stoji in se celo imenuje "biser Jadrana". Zanimivo je tudi to, da v vsej svoji zgodovini mesto nikdar ni bilo brez svojega škofa, nekaj časa pa je bilo celo sedež nadškofije. — Poročila pravijo, da še nobeno dubrovniško slavje, zapisano v mestnih analih, ni doseglo takega obsega kot proslava te znamenite tisočletnice.

PA ŠE NEKAJ O VESOLJCIH, ki so v januarju obiskali Jugoslavijo. Ekumenskega srečanja, ki so ga priredili kristjani raznih veroizpovedi v Belgradu, se je 23. januarja v cerkvi sv. Petra udeležil tudi ameriški astronom **James Irwin**. Ob govoru o veri je povedal nekaj vtisov svojega vesoljskega potovanja. Ni ga bilo sram priznati, kako majhen se je počutil pred Stvarnikom. Ob koncu ekumenskega srečanja je zbranim prebral iz svetega pisma psalm 120, ki tako lepo poje, da smo v tem življenju le romarji, ki dvigamo oči kvišku po božji pomoči. "Pomoč mi prihaja od Gospoda, ki je ustvaril nebo in zemljo . . ."

"MISS AUSTRALIA", 23-letna Christine Francis, izbrana lepota iz Brisbane, je odšla v samostan, kot smo brali pred nekaj tedni. Postala je novinka pri sestrah cistercijankah. Naši časopisi so s presenečenjem objavili njeno izjavo časnikarjem: ". . . Življenje v bleščečem se svetu ni zame. Globoko v svoji notranjosti čutim, da me kliče Bog v posebno življenje. Šest let sem potrebovala za odločitev, ki ni bila lahka. Hvaležna sem staršem, ki me popolnoma razumejo in mi glede tega ne delajo nobenih težav . . ."

Kaj zanimivo je dejstvo, da je skoraj istočasno prišlo v svet poročilo iz Zahodne Nemčije: v Duesseldorfu je v trgovini kozmetičnih sredstev policija prišla neko žensko zaradi tatvine. Po aretaciji so jo prepoznali. Bila je — "Miss Zahodna Nemčija . . ."

DOLGO STAVKO smo imeli v Melbournu in kar oddahnili smo se, ko jo je bilo konec. Kar deset dni brez poštene luči, vlaki in tramvaji so domala stali, stroji po tovarnah pa tudi. Tisoči brez dela in seveda plače, milijoni in milijoni dolarjev izgube . . . Res me zanima, koliko unijskih članov bi volilo za "prekinitev dela", če bi bili vprašani. A vodstvo dela kar hoče, nastrada pa delavec, ki niti ne ve zakaj gre. Tudi izbrali so pravi čas, da je bilo več nezadovoljstva: po počitnicah, ko so avstralski žepi domala prazni . . .

V dneh stavke sem parkrat slišal krilatico, da "v Rusiji ni štrajkov". Samo ne povedo, zakaj jih ni. Avstralskega delavca s tem še lahko vlečejo za nos, nas ne morejo več. — Marsikateremu našemu članu unije sem pa te dni povedal, da je tudi on kriv, kakšno je unijsko vodstvo. Član unije mora biti, članarino plačuje, zanima se pa nič, kdo je izvoljen v vodstvo. Unijske volitve so zanj "politika, ki ga ne briga". Potem se pa čudi, če vedno več rdečih, postavno izvoljenih, sedi v vodstvu . . .

Spoved

Nevidna roka list obrača moj
v življenja knjigi. Prsti drgetajo
in dolge sence njihove nocoj
po preperelih listih se igrajo.

Srebrna solza se zalesketa
med vrstami skrivnosti rokopisa.
Po listu zdrkne na umita tla,
kjer še pozna se — glej! — krvava lisa . . .

In roka posvečena strga list
iz knjige večne mojega življenja:
zmečka ga, vrže proč — in jaz sem čist.
Na novo stran napiše: Dan vstajenja.

P. BAZILIJ

KOTIČEK NAŠIH MALIH

MLADINI NA POT

MIRNO, ČISTO VEST IMEJ!
SLAB SI, KADAR SE BOJIŠ.
S KOMERKOLI GOVORIŠ,
V LICE MU ODKRITO GLEJ!

AKO SI OBLEČEN ČEDNO,
TO JE DOBRO IN LEPO,
A ŠE LEPŠE JE, ČE VEDNO
TVOJE JE SRCE ČISTO.

KAR JE RES — GOVORI,
KAR JE DOBRO — STORI!

ČMERUH

Kdo pa je Čmeruh? Kdor je zmerom slabe volje, kakor da bi ga trebuh bolel, temu pravimo Čmeruh. Vedno gleda čemerno v prelepi božji svet. Nobena stvar mu ni všeč. Če sije sonce, godrnja: "Stokrat lepše je, kadar pada dež". — Če pada dež, godrnja: "Spet ta grdi dež!" — Če mu mama kupi sivo obleko, se jezi: "Zakaj mi nisi kupila modre?" — Če ga očka povabi v živalski vrt, sitnari: "Teh zverin sem že sit. Pojdiva ribe loviti!" — Če hoče očka ribe loviti, ugovarja: "Se mi ne ljubi. Pojdiva raje v živalski vrt!" — In tedaj se očka prime za glavo in zarenči: "Ti večni Čmeruh, ti! . . ."

"Le kaj je fantu, da je tako poklapan?" je zaskrbelo mamo. "Gotovo je bolan". In ga je peljala k zdravniku.

Zdravnik Nezgoda ga je vsega pretipal in prebotal. "Ali je kaj hudega?" je vprašala mama.

"Seveda", je pokimal zdravnik Nezgoda. "Bolezen ima, ki se imenuje latinsko: sitnacijs-čmergacijs. Dajte mu zdravilo, ki se imenuje šibacius!"

Tako je rekel zdravnik Nezgoda. Mama pa je rekla: "Hvala!", a tega zdravila — šibe sinku ni dala . . .

Kaka škoda!

(MIRKO KUNČIČ)

Gospod urednik!

Opisal Vam bom, kako smo praznovali pri nas veliko noč.

Že nekaj časa pred temi prazniki nas je mama opozarjala, da se bliža velika noč in se moramo potruditi, da bo čim lepše.

Na veliki četrtek zvečer sem šel zelo rad k procesiji s prižganimi bakljami. Naslednji dan sem bil pri sv. maši, pri kateri pa je bilo vse bolj tiho kot po noči. V soboto me je mama že precej zgodaj poslala kupit pleteno košaro; napolnili smo jo s poticami, sadeži in pirhi ter vse skupaj nesli k blagoslovu. Na veliko nedeljo smo bili vsi deležni teh dobrot. Tudi mojim zajčkom sem dal malo blagoslovljene skorje kure so pa dobile drobtince. Pri prijatelju Petru smo sekali pirhe, kjer pa je imel moj brat več sreče.

Marko Plesničar, Buenos Aires

Dragi otroci!

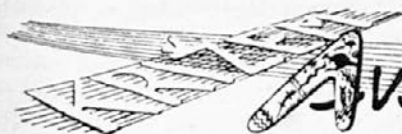
Gornji sestavek sem našel v argentinskih "Božjih stezicah" iz leta 1962. Napisal ga je kot dvanajstletni fantiček Plesničarjev Marko. V Melbournu ga dobro poznamo, saj s starši živi zdaj v Kew in je vsako nedeljo pri slovenski maši. Z bratom Andrejem sta že večkrat nastopila na našem odru, nam zaigrala in zapela. Marko igra harmoniko, Andrej pa kitaro. Marko je zdaj že velik fant, a slovenščina mu dobro teče, četudi je bil rojen v Argentini. Če bi se kot fantiček ne potrudil in hodil v slovensko šolo ter celo pisal v list, bi nam danes ne pel slovenskih pesmi. Posnemajte ga!

Kdo izmed mladih bralcev bo za "Misli" napisal nekaj od svoje letošnje velike noči? Potrudite se! Najboljši spis bo nagrajen z lepim darom.

TO OBJAVLJAMO MARKOVO SLIKO

Da pa ne boste preveč radovedni, kaj bo obljubljena nagrada, naj povem še to: nagrada bo gramofonska ploča, ki jo je s svojima bratoma posnel naš Marko. Kdo od vas jo bo dobil?

Australske Slovenije

BEECHWORTH, Vic. — V "Mislih" sem čitala, da ste prenesli naš list iz Sydneya v Melbourne in tako zdaj svojo naročnino in dar za sklad že lahko pošljem na novi naslov. Prosim tudi za Mohorjeve knjige, brez katerih bi nam bilo dolgčas. — P. Bernardu želimo zdravja, da bi nam tudi pod drugim urednikom vedno kaj lepega napisal.

S hčerko Anico se prav lepo zahvaljujeva p. Stanku za gostoljubnost ob najinem obisku slovenskega verskega centra v Melbourne. Vzel si je čas in nama je v vsej prijaznosti vse razkazal. Prvikrat sva bile tam, saj smo preveč oddaljeni in nimamo možnosti priti večkrat, četudi bi iz srca želeli. Saj je tako lepo in domače. Tudi slovenskim sestram v Slomškovem domu pozdrave in zahvalo za postrežbo. — Valerija Pančur.

CROSS ROADS, N.S.W. — Naj se preko naših dragih "Misli" iz srca zahvalim vsem, ki so mi v dneh žalosti ob izgubi nepozabnega moža Franca stali ob strani, spremili pokojnika na zadnji poti in mu v spomin poklonili cvetje. Posebej se zahvalim p. Valerijanu za mašo zadušnico in slovenski pogreb.

Upam, da bodo "Misli" tudi iz Melbournea redno prihajale med nas in nam sleherni mesec prinesle kosček domovine. Teško bi jih pogrešali, saj že toliko let obiskujejo naš dom. — Zora Uljanič.

CONCORD, N.S.W. — Šmentana reč, sem si rekel, ko sem bral v "Mislih", da se meni nič tebi nič selijo v Viktorijo. Vedno sem mislil, kakšna prijatelja sva si s p. urednikom, pa mi ni pri zadnjem obisku ničesar omenil. Šele iz zadnje številke je treščilo vame, pa še to potem, ko sem celo prebral. Jaz namreč začnem brati zadaj in končam spredaj pri uvodniku — tako delam iz spoštovanja do mojega prvega prispevka pred leti, ki je bil natisnjen na zadnji strani. — Pa še nekaj se spominjam od zadnjega obiska pri p. Bernardu. Jaz sem se nekam za trebuh držal in jamral, da me ščiplje, obenem pa upal, da bo pater na dan privlekel kakšno "medicino". On se je pa samo muzal in nič rekel, pa tudi "medicine" ni bilo od nikoder. Zdaj vem, kaj je mož takrat mislil: Kaj boš ti, reva Pepetova, ki te samo ščiplje, če te sploh, o kakšnim čirih pa še pojma nimaš! . . . — Tudi to o čirih sem zvedel šele iz "Misli", takrat, ko je treščilo vame, da se selijo v Melbourne.

No ja, p. Bernardu želim, da bi tiste nesrečne čire pustil v bolnišnici in brez njih prišel domov. Saj bi

ga šel pogledat, pa si le mislim, da me je imel že v letih uredništva dovolj in čez glavo. Bom raje počakal, da bo spet tam v svojem gnezdu na Point Piperju, pa se bova na dolgo in široko pomenila o "Mislih" in čirih in mojih želodčnih krčih in morda še kaj o "medicini" . . .

Ze eno pa čestitam p. Bernardu: da je zadnje "Misli" odposlal v Viktorijo s sliko Waratah-rože na ovitku. To je narodna cvetlica države N.S.W., kjer so "Misli" zagledale beli dan in vsa leta izhajale. Prav je, da smo dali našemu mesečniku to cvetko na pot, v spomin na njeno rojstno deželo in našo ljubezen. Mesec za mesecem se bodo "Misli" vračale med nas in prav tako radi jih bomo sprejemali in brali kot prej. To v imenu vseh nas v N.S.W. izjavlja Pepe Metulj, četudi ga za to ni nihče pooblastil.

Moram za konec reči, da me malo skrbi, kakšen bo novi p. urednik in kako bova orala. Bo kaj prišla škarje rabil in uredniški koš polnil? No, vsaj za lase me ne bo mogel, če bom kakšno preveč po Pepetovo napisal, ko je med nama taka razdalja. To pa tudi nekaj velja pri vsem tem, da so se "Misli" selile iz Sydneya. Pa brez zamere! — Pepe Metulj.

BLAIR ATHOL, S.A. — Prvič sem imela priliko obiskati naše versko središče v Melbourne. Zdaj ko sem srečno pripravljala domov, mi pa kar ne gre iz spomina. Prijazna cerkvena z dvorano, Baragov in Slomškov dom, luška votlina, domači križ na vrtičku pred kuhinjo, Baragov spomenik . . . Res nekaj Bogu v čast, melbournskim Slovincem pa v ponos in veselje. Gotovo je bilo in je še mnogo skrbi, saj tudi darovi niso vse, a Bog je dal svoj blagoslov.

K slovenskim sestram sem prišla nepričakovano, a bistré oči s. prednice so me takoj spoznale. Od vseh sem bila ljubeznivo sprejeta. Skoraj en teden sem imela priliko občudovati, kako znajo lepo vzgajati otroke. Njih mirna ljubeznivost vpliva na malčke, da so pridni in poslušni ter jih je veselje opazovati. V vseh dneh tam skoraj nisem čula otroškega joka in ne bi nikdar verjela, da je 26 otrok v sestrskem varstvu. To je res vzgoja, kjer bi se matere, ki danes žal tako razvajajo svoje otroke, lahko marsikaj naučile. Starši, ki imajo svoje otroke v tako dobrih rokah, so lahko srečni.

Dobrim sestram in obema patroma toplá zahvala za gostoljubnost. Lepi spomini na Melbourne mi vzbujajo željo, da bi se res kmalu tudi naš adelaidski Misi-

Naznanjamo žalostno vest, da je dne 6. februarja preminula v Ilirski Bistrici naša ljuba mama

GABRIJELA BRINSEK roj. ŽUZEK

Pogreb drage pokojnice se je vršil v Ilirski Bistrici dne 8. februarja.

Žalujoče hčerke Jadranka, Stana in Gabrijela por. Rudolf, zet Dušan, vnukinja Sarah ter ostalo sorodstvo.

ILIRSKA BISTRICA, RIM, SYDNEY

jon svete Družine razvil ter dobil slovenske sestre. Od nas vseh zavisi, kako bomo podprli p. načrte. Žal se med nami najdejo ljudje, ki jih celo naši skromni začetki verskega središča strašno bole. In vendar sem prepričana, da je uspeh tam, kjer korajža velja. Tudi cerkvice po hribovskih zelene Štajerske niso bile zgrajene v treh dneh. — Kristina Golob.

PASCOE VALE, Vic. — Moram povedati, da so mi letošnje Mohorjeve knjige zopet zelo všeč. Kdor jih še nima, naj jih le kupi, saj jih bo verjetno kmalu zmanjkalo. Ena je lepša od druge. — Že lani sem sama sebi tožila, da ne bom več dosti brala, ker se staram. Ko sem zdaj dobila knjige v roke, pa vidim, da moje tožbe ne držijo. Ako mi knjiga ugaja, je kar ne morem pustiti iz rok. Brez knjig bi pa menda res prekmalu ostarela.

Žal mi je, da p. Bernard ne more več urejevati "Misli". Iz srca se mu zahvaljujem za redno in dolgoletno delo pri našem mesečniku, ki ga mesec za mesecem z veseljem pričakujem. Bog daj, da bi se patru zdravje kmalu povrnilo. — Marcela Bole.

MASCOT, N.S.W. — Dragi o. urednik Bernard! Naj še vseeno kar Vam pošljem za naročnino 1972, ostalo pa v dober namen. Dajte tja, kjer mislite, da je najbolj potrebno. Hvala Vam za "Misli", ki ste jih tako lepo urejevali in sem jih vedno rada prebirala. Dan Bog, da bi šlo tudi v bodoče vse na dobro, zlasti pa še Vaše zdravje. Vedno se v molitvah spominjam vseh bolnikov. Sama imam že dolgo vrsto let sladkorno bolezen, zato razumem, kako težko je včasih potrpežljivo trpeti. A Bogu bodi zahvala, tudi trpljenje ne bo večno. Iskren pozdrav! — Agata Schuller.

PHOTO STUDIO

VARDAR

108 GERTRUDE STREET, FITZROY,
MELBOURNE, VIC.

(blizu je Exhibition Building)

TELEFON: 41-5978 — DOMA: 44-6733

IZDELUJE:

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečuje fotografije, črno-
bele in barvne.

POSOJA BREZPLAČNO SVATBENA
OBLAČILA.

Odperto vsak dan, tudi ob sobotah in
nedeljah od 9—6.

Govorimo slovensko

VAŠ FOTOGRAF: PAUL NIKOLICH

KEW, Vic. — Še Slaki so mu zaigrali in Fantje s Praprotna zapeli zdravico ob svojem prvem nastopu v Melbournu. Če je kdo to zaslužil in mu je vsakdo v dvorani res iz srca zaploskal ter želel srečo, je to naš znani in priznani **Maks Hartman**. Abrahama je srečal na 20. februarja, pa se mu kar nič preveč ne pozna. Vsa leta, ker obstaja v Melbournu Slovensko društvo, je neumorno delal v njegovem odboru, sprejemal leto za letom razne funkcije, z njimi pa seveda tudi nehvaležno in nikdar dokončano delo za našo skupnost. Teško je dela naštet, saj jih je predolga vrsta. Znamo pa Maksovo požrtvovalnost ceniti vsi, ki ga vsa ta leta poznamo. Zato, Maks: Še na mnoga zdrava leta drugega polstoletja! Ženi Mariji pa tudi naša zahvala, da razume Tvoje delo in Te tako nesobično žrtvuje naši skupnosti.

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWAY, S. A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo posreduje redno in po zmerni ceni.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne dokumente, pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

SLOVENSKA MESNICA ZA
WOLLONGONG LTD.

TONE IN REINHILD OBERMAN

20 LAGOON STREET,
BARRACK POINT, N.S.W.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne izdelke: kranjske klobase, ogrske salame, slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd.

Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah
RAZUMEMO VSE JEZIKE OKOLIŠKIH LJUDI
Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje prijatelje!

SOFERSKI POUK V SLOVENŠČINI

Nudi ga vam z veseljem

“FRANK'S AVTO ŠOLA”

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

Iskrene čestitke tudi **g. Franku Sajovicu** in njegovi soprogi **Adi** ob priliki **srebrne poroke**. Frank je sedanji predsednik SDM, kot bivši priznani nogometaš pa ima velike zasluge tudi pri društvenem nogometnem moštvu “Kew-Slovene”. Gospa Ada mu pri vsem delu za slovensko skupnost zvesto stoji ob strani. Obema na mnoga srečna leta! — Poročevalec.

Gospod je ves iz sebe pritekkel v sosednji oddelek vagona in na hitro zaskrbljeno povprašal: “Ali ima kdo od vas na razpolago kaj žganja? V mojem oddelku se je pravkar onesvestila neka gospa.”

Potniki so začeli brskati po prtljagi in kmalu mu je eden izmed njih pomolil steklenico.

Neznanec jo je odprl in v naglih požirkih skoro izpraznil, nato pa je začudenim potnikom prijazno pojasnil: “Veste, kadar vidim žensko pasti v nezavest, mi takoj postane slabo . . .”

*

Podjetnež je dobil idejo, da bi začel izdelovati jerebičje konzerve. Res mu je stvar uspela in vse mesto je založil z njimi. Jerebičje konzerve so bile kar čez noč po vseh izložbah. Nekemu prijatelju se je pa le čudno zdelo, kje je mogel naenkrat iztahniti toliko jerebic, zato ga je vprašal: “Ali res daješ v svoje konzerve samo jerebičje meso?”

“Ne. Delam pol na pol: ena jerebica — en konj”.

*

Premožen star trgovec je v upanju, da bo vsaj eno svojih hčera srečno spravil v zakon, razlagal snubcu: “Če vzamete Marijo, ki jih še nima dvajset, vam dam deset tisoč dote. Če se odločite za petindvajsetletno Ivanko, dobite dvajset tisoč. Če pa se poročite z Doro, ki ji je že čez trideset, bo njena dota trideset tisoč. No, za katero se boste odločili?”

“Če imate morda še kakšno, ki je izpolnila že petdeseto leto, bi se najrajši zanjo odločil”, je odgovoril snubec.

PHOTO STUDIO

ERIC

305 High St., PRESTON, Vic. 3072

Tel. 480-1451

(ob vsakem času)

Izdelava prvovrzdrednih fotografij za:

— POROKE —

— KRSTE —

— RAZNE DRUŽINSKE SVEČANOSTI —

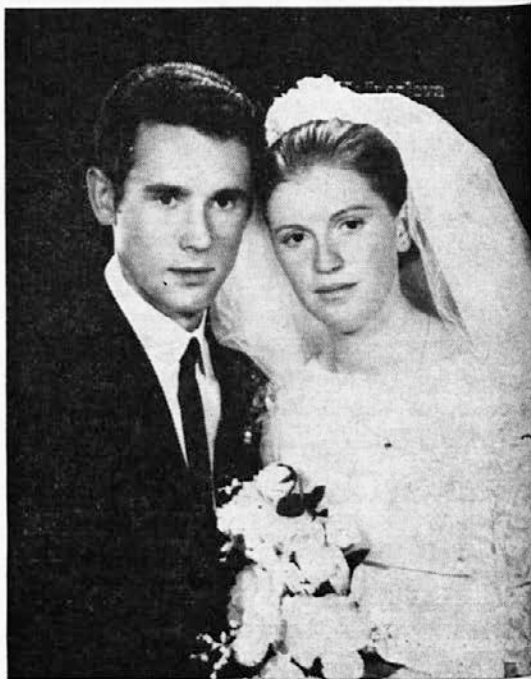
Seveda tudi za reprodukcije in povečave (črno-bele in barvne) se vam toplo priporoča

VAŠ DOMAČI FOTOGRAF

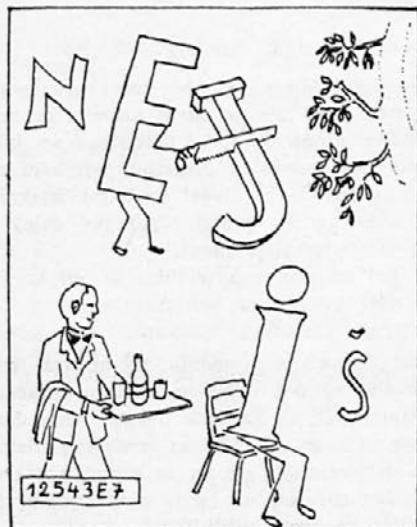
Nevestam posojamo brezplačno poročne obleke
V zalogi imamo tudi cvetje, poročne vence,
bonbonjere in ostale poročne potrebščine.

Seveda govorimo slovensko

Odperto tudi ob sobotah in nedeljah

PODOBNICA

P. Bernard je bralce v decembrski številki učil kako se rešujejo "podobnice" ali "rebusi". Tu je nova podobnica, samo zdaj — brez rešitve p. Bernarda. Sami jo iztuhajte za kratek čas! Prilagam še "Ugankarsko uganko", da še njo razvozljate. Kdo bo obe pravilno rešil, bo dobil nagrado. Rešitve pošljite na uredništvo najkasneje do četrtega aprila.

UGANKARSKA UGANKA

V tretji številki so vse uganke pravilno rešile:

PEPE METULJ
A. POTEPI
GIZELA KLOBASA
VIDA KOGOJ
MARIJA TRAMPUS
PRAGER ANGELIKA
NOVAK CECILJA

ŠKULJ ANA
AVGUSTIN ČEBUL
FRANCKA ANZIN
JANEZ BURGAR
VIKI ŠTEFANČIČ
KRANJC PETER
MIRKO KLOFUTA
LEJMAN MARIJA
DRENOVEC ŠIMEN
A. OMRZEL

DR. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A. 6001

TELEFON 87-3854

1. Obrnite se na nas, če hočete imeti res pravilne prevode spričeval, delavskih knjižic in sploh vseh dokumentov.
2. Ravnajte se po načelu "svoji k svojim", kot to delajo drugi narodi. Zato naročajte važne karte vseh vrst (za letala, ladje itd.) pri nas, saj pri nas ne stane vozna karta niti cent več kot drugje. Kdor naroči karto pri nas ali na čigar priporočilo dobimo naročilo, mu damo brezplačno informacije in nasvete v pravnih in poslovnih zadevah.
3. Darilne pošiljke (pakete) izvršujemo hitro in solidno. Če želite, vam pošljemo cenik.

Zastopnik za Victorijo

Mrs. M. PERSIC

704 INKERMAN RD.,
COULFIELD, VIC.

Tel. 50-5391

Zastopnik za N.S.W.

Mr. R. OLIP

65 MONCUR ST.,
WOOLLAHRA, N.S.W.

Tel. 32-4806

Zastopnik za Queensland

Mr. J. PRIMOŽIČ

39 DICKENSON ST.,
CARINA, QLD., 4152

PRVA
TURISTIČNA

VAŠA
AGENCIJA

OSKRBUJE ZA VAS:

- potovanja z avioni
- potovanja z ladjami
- potovanja v skupinah
- kombinacije potovanja:
odlet z avionom, povratek z ladjo
- oskrbimo potovalne dokumente
- rešujemo vse potovalne probleme
- vse dni smo vam na razpolago
- vsak čas nam lahko telefonirate
v vseh zadevah potovanja, ali pridite
osebno

VAŠA POTNIŠKA AGENCIJA

PUTNIK

72 Smith Street, COLLINGWOOD, Melbourne

POSLUJEMO VSAK DAN, TUDI OB SOBOTAH, OD 9. — 7.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163, 41-5978, 44-6733

V uradu: P. Nikolich, N. Nakova, M. Nikolich

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:

TURISTIČNA AGENCIJA

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.

Tel.: 33-4155

V URADU: **RADKO OLIP**

- urejuje rezervacije za vsa potovanja po morju in zraku — širom sveta.
- Izpolnjuje obrazce za potne liste, vize in druge dokumente.
- organizira prihod vaših sorodnikov in prijateljev v Avstralijo I.T.D.

Z letalom: Sydney - Beograd - Sydney \$692.90
Skupine: Sydney - Zagreb - Sydney \$704.60
Sydney - Ljubljana - Sydney \$707.70
(Za društva in Affinity organizacij)

One way Charter:
BEOGRAD \$340.30
DUBROVNIK
RIM

Vsak dan lahko putujete z letalom iz Sydneya do Beograda in nazaj **\$682.90**
za samo:

(Subject to Government approval)

SEDEM DNI NA TEDEN JE PRILIKA Z LETALOM

**IZ AVSTRALIJE NA DUNAJ IN NAZAJ
ZA SAMO \$697.90
IZ AVSTRALIJE V LJUBLJANO IN NAZAJ
ZA SAMO \$711.70**

Skupna potovanja po zraku enkrat na teden iz Avstralije do Belgrada za samo
\$370.00

Sprejemamo tudi rezervacije za potovanje z ladjami v Evropo in na druge kontinente.

ZA INFORMACIJE TER OSTALO V ZVEZI S POTOVANJEM:

ALMA TRAVEL SERVICE

330 Little Collins Street,
MELBOURNE, 3000

Tel.: 63-4001, 63-4002